

๑๕๗

รักรสโอชาแห่งฉางอัน 2 长安小饭馆

อิงเถาเถา 樱桃糕

เขียน

อาจื่อ

แปล

การอ่านดีคือการฟังที่ดี

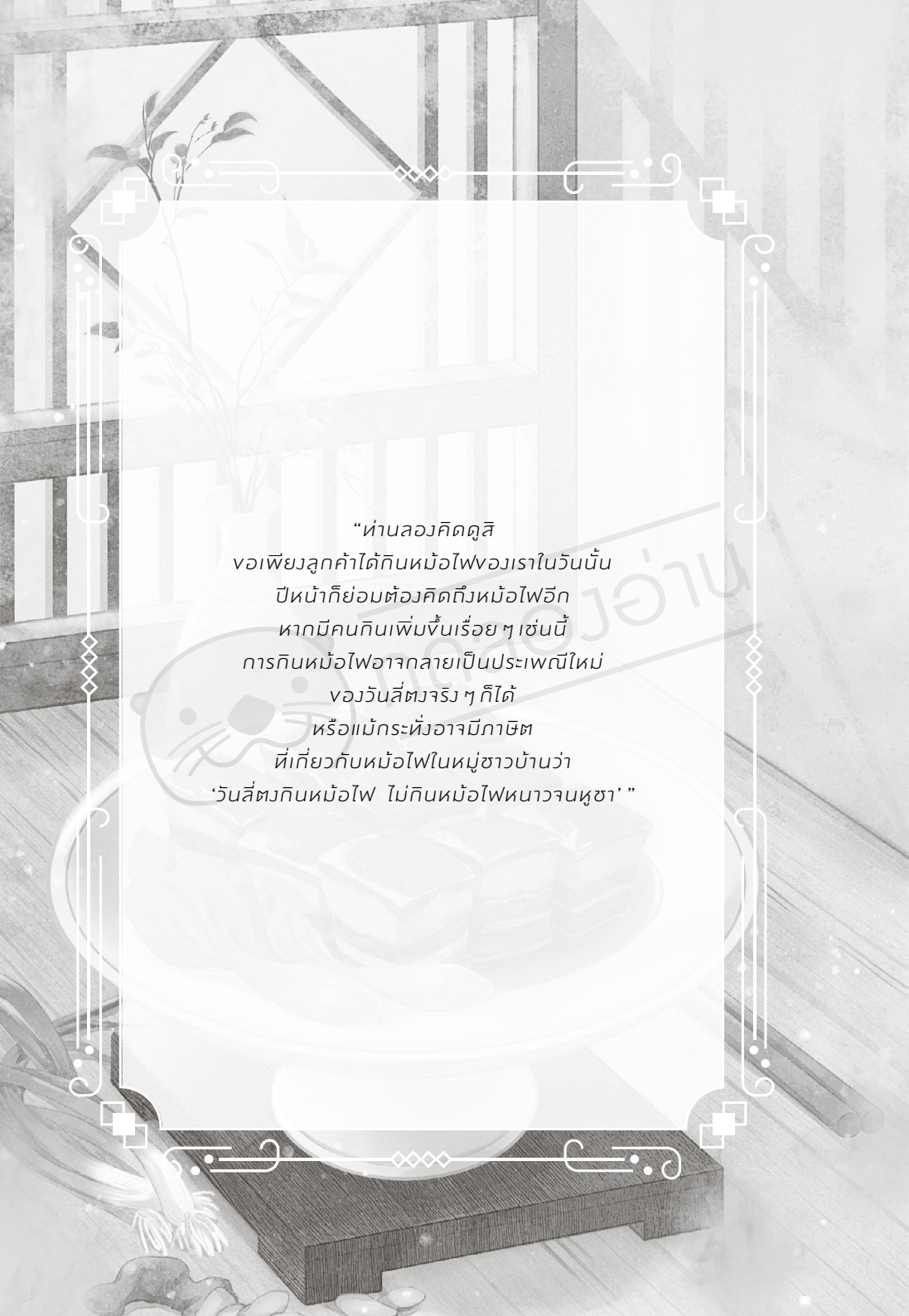
คำนำสำนักพิมพ์

‘จักรกลโศชาแห่งฉางอัน’ เดินทางมาถึงเล่ม 2 กันแล้วนะคะ ซึ่งเป็นเล่มจบของเรื่องนี้แล้ว แหม ไฉนใจหายจริงๆ รู้สึกว่ายังอ่านไม่จุใจเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของอาหารต่าง ๆ ซึ่ง...น่ากินเหลือเกินนหนน บอกเลยว่าอ่านไปทรมานใจไป โดยเฉพาะตอนนางเอกเล่าถึงหม้อไฟน้ำซุบน้ำจิ้มหลากหลายชนิด วัตถุดิบสดใหม่ เวลาตัวละครคืบเนื้อขึ้นบาง เต้าหู้เนื้อนุ่ม ผักสดหวาน จุ่มน้ำซุบน้ำนมข้นขาวเข้มข้น แล้วเอาเข้าปาก...บอกตรงๆ ว่าทำตันฉบับแล้วแทบจะต้องพุ่งตัวออกไปหาร้านซาชูกันเลยทีเดียว

ส่วนเรื่องความรักก็ใช้อยู่ พระเอกเสื่อยิ้มยากปากหนักของเรา เวลาหัวใจตัวเองแล้วขึ้นมา ก็มุ่มมันพุ่งตรงเข้าหาเป้าหมายอย่างเต็มกำลัง ทำเอาคนอ่านจิกหมอนจิกผ้าห่มแทบขาดคามือ อ่านไปก็หยุดยิ้มไปไม่ได้จริงๆ ค่ะ

ขอบคุณผู้อ่านที่ติดตามเรื่องราวของพวกเขาพร้อมทั้งอาหารรสอร่อยมาถึงเล่มจบนะคะ ไม่ชวนคุยให้เสียเวลาแล้ว ขอเชิญเปิดหน้าต่อไปแล้วเพลิดเพลินกับรสชาติแสนโศชาได้เลยค่ะ

๐๖๗

“ท่านลองคิดถึง
พอเพียงลูกค้าได้กินหม้อไฟของเราในวันนั้น
ปีหน้าก็ย่อมต้องคิดถึงหม้อไฟอีก
หากมีคนกินเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เช่นนี้
การกินหม้อไฟอาจกลายเป็นประเพณีใหม่
ของวันสี่ตวงจริง ๆ ก็ได้
หรือแม้กระทั่งอาจมีภาคี
ที่เกี่ยวกับหม้อไฟในหมู่ชาวบ้านว่า
‘วันสี่ตวงกินหม้อไฟ ไม่กินหม้อไฟหนาวจนหูชา’ ”

หลังกินอาหารเช้า หลินเยียนก็ไปเข้าเฝ้าถวายรายงาน ช่วงนี้ อากาศยังเย็นสบายอยู่บ้าง พูเหรินผู้เฒ่าเจียงจึงให้บรรดาบ่าวหญิงพวงตน ไปเดินเล่นในสวนดอกไม้ เมื่อคืนฝนตก ใบไม้ในสวนดกเขียว ดอกไม้เริ่ม ร่วงโรย สดชื่นยิ่งนัก

พูเหรินผู้เฒ่าเจียงขึ้นไปยังโบสถ์ที่ร่วงอยู่ใต้ราว แล้วยิ้มเอ่ย “นาเสียดาย ในเรือนไม่มีแม่ นางน้อยเลยสักคน จึงไม่มีใครนำมันไปตัดหู ทั้งไม่มีใคร ชื่นชมความงามของมัน หากนำไปให้แม่ นางเสี้น่าจะดี อย่างน้อยก็ยังเอาไป ทำน้ำดอกไม้กินได้”

อาชู่และบ่าวหญิงสูงวัยคนอื่นๆ ต่างพากันหัวเราะ

จู่ๆ พูเหรินผู้เฒ่าก็หยุดยั้ง “พวกเจ้าลองไปหาอุปกรณ์ลั่นน้ำดอกไม้ ที่ข้าเคยใช้ในห้องเก็บของดูหน่อย จำได้ว่ามีเครื่องลั่นน้ำผลไม้อันหนึ่ง ทั้งยังมี อุปกรณ์จำพวกกากเงินใบน้อย โถหยกจอกหยก เป็นของเล่นที่พวกสาว ๆ ชอบทั้งนั้น เอาใส่ในกล่องของขวัญ แล้วนำไปมอบให้แม่ นางเสี้นเถิด” พูเหริน ผู้เฒ่าถอนใจครั้งหนึ่ง “เก็บไว้เฉยๆ ก็เสียของเปล่า”

อาชู่มองสีหน้าของพูเหรินผู้เฒ่าเจียงผาดหนึ่ง ค้อมกายรับคำ และพา บ่าวหญิงสูงวัยอีกคนไปทำตามคำสั่ง

มีบ่าวหญิงนำเบาะปักลายกับเสื่อไม้ไผ่มาปูบนตั่งหินในศาลารอ วั นานแล้ว พูเหรินผู้เฒ่าเจียงเกาะมือบ่าวหญิงพลางก้าวขึ้นบันไดไปนั่งลงบนตั่ง บรรดาบ่าวหญิงหียบจอกและกาใบน้อยออกจากตระกร้าที่หิ้วมาด้วย เทเล่าเจียง

ชามหนึ่ง

บ่าวหญิงยังสาว นิสัยร่าเริง เห็นฟูเหรินผู้เฒ่าเจียงท่าทางเศร้า ๆ จึงยิ้มเอ่ย “ฟูเหรินผู้เฒ่าเกรงว่าภรรยาจะไม่มีน้ำดอกไม้ดี ๆ รับประทาน หรือเจ้าคะ ท่านมิต้องกังวล เมื่อคุณชายแต่งสะใภ้เข้าเรือน ย่อมต้องทำของพวกนี้ให้ท่านรับประทานอยู่แล้วเจ้าคะ”

ฟูเหรินผู้เฒ่าเจียงถอนใจเบา ๆ ครั้งหนึ่ง “จะทำของพวกนี้เป็นหรือไม่ ไม่สำคัญ ขอเพียงพวกเขาสองสามีภรรยาอยู่ดีมีสุข ข้าก็พอใจแล้ว”

บรรดาบ่าวหญิงยิ้มเอ่ย “คุณชายเป็นคนดี ย่อมได้ภรรยาดี คนดีสองคนมาอยู่ด้วยกัน จะมีเรื่องไม่ดีได้อย่างไรเล่าเจ้าคะ ฟูเหรินผู้เฒ่าคิดมากเกินไปแล้วเจ้าคะ”

ฟูเหรินผู้เฒ่าเจียงดื่มเล่าเจียงอีกหนึ่ง มองสวนที่เต็มไปด้วยสีเขียวขจี บางครั้งนะ คนหนึ่งดี อีกคนหนึ่งก็ดี แต่เมื่อสองคนนี้มาอยู่ด้วยกันแล้ว กลับกลายเป็นคู่แค้นกัน...

บ่าวหญิงสูงวัยคนสนิทของฟูเหรินผู้เฒ่าเป็นผู้นำของขวัญมาให้ด้วยตนเอง จริงแท้แน่นอน มิต้องคลางแคลง มองของเล่นงดงามประณีตสองกล่องนั้น เลื่อนเสากวงพลันรู้สึกปวดเคียรเวียนเกล้า นี่สิ่งจึงจะเป็นของขวัญจากผู้ขึ้นชอบ ศิลปะการกินดื่มและมีอารมณ์ขันเช่นฟูเหรินผู้เฒ่าเจียง ส่วนฉากกันที่รับก่อนหน้านี...

ไม่มีผู้ใดรับของขวัญตอบแทนสองชิ้น เลื่อนเสากวงยิ้มเอ่ย “จวนของท่านได้มอบของขวัญตอบแทนมาแล้ว ข้าจึงไม่อาจรับของขวัญล้ำค่านี้ไว้ได้อีก โปรดนำความกลับไปแจ้งฟูเหรินผู้เฒ่าด้วยเจ้าคะ”

อาซู บ่าวหญิงสูงวัยยิ้ม ตอบว่า “นั่นเป็นของจวนเรา แต่นี้เป็นของที่ฟูเหรินผู้เฒ่ามอบให้แม่นางน้อยโดยเฉพาะ ฟูเหรินผู้เฒ่าบอกว่าไม่ได้ดื่มน้ำดอกไม้หวานหอมเข้มข้นเช่นนี้มาก็ปีแล้วก็ไม่รู้ ทั้งบอกว่าเมื่อถึงสารทฤดู คงต้องรบกวนให้แม่นางน้อยทำน้ำดอกกุ้ยอีก แม่นางน้อยโปรดอย่าปฏิเสธเลย”

ที่เห็นนอกจากคุณชายในจวนของท่านแล้ว คนอื่น ๆ ต่างก็พูดเก่ง

กันทุกคน ทั้งคุณชายท่านนั้นยัง...เล่นเสากวงไม่อาจบอกว่าของขวัญขึ้นก่อนหน้านี้เป็นของที่ฟูเหรินผู้เฒ่ามอบให้ด้วยเช่นกัน เนื่องจากของขวัญนั้นหาใช่เงินทองหรือของกำนัลทั่วไป นางจึงได้แต่ฝืนยิ้ม รับของขวัญที่มีประวัติความเป็นมา ประณีตงดงามชิ้นนี้ไว้

หลังส่งข่าวหญิงสูงวัยของจวนสกุลหลินไปแล้ว เล่นเสากวงก็กลับมาดูของขวัญที่ฟูเหรินผู้เฒ่าเจียงมอบให้ มีทั้งเครื่องทองแดง เครื่องเคลือบดินเผา เครื่องเงิน และเครื่องหยก ล้วนเป็นของชิ้นเล็กชิ้นน้อย ประณีตงดงามยิ่ง นำไปวางประดับบนชั้นวางของทรงโบราณในโลกยุคหลังได้ทุกชิ้น ทั้งยังสะท้อนถึงงานอดิเรกอันมีรสนิยมของเด็กสาวตระกูลสูงศักดิ์คนหนึ่ง ชาวของในวังก็ประณีตงดงามเช่นกัน แต่กลับเห็นความทรูหราเสียมากกว่า ต่างจากความงามสง่าของตระกูลขุนนางเก่าแก่มากกว่ามีตระกูลนี้

และเมื่อคิดถึงฉากกันนั้นซึ่งงามสง่าเช่นกัน ครานี้เล่นเสากวงไม่อาจหลอกตนเองได้อีกต่อไป รองเจ้าเมืองหลินนี้หนอ ท่านคงถูกฟ้าผ่าจริง ๆ แล้วกระมัง

คิดถึงรอยยิ้มของรองเจ้าเมืองหลิน รอยยิ้มดูจลนสลวยอ่อน ภูเขาเขียวขจียามวสันต์ คิวและดวงตาที่หริ่เป็นแนวโค้งเล็กน้อย ริมฝีปากได้รูป อีกทั้งสัมผัสในอ้อมกอดครั้งนั้น เล่นเสากวงหัวเราะเล็กน้อย ถอนใจเบา ๆ ครั้งหนึ่ง ดินะดียิ่ง น่าเสียดายที่ไว้วาสนาขีดเซย...

อวีซานเดินออกมา เห็นแม่นางน้อยทั้งหัวเราะทั้งถอนใจราวกับกำลังคิดเรื่องเศร้าอยู่ตรงหน้าข่าวของที่สกุลหลินมอบให้ เขาเบะปากเล็กน้อย แม้แต่หญิงสาวผู้เข้มแข็งเช่นแม่นางน้อยผู้เป็นนายหญิงของตนยังหนีไม่พ้นบ่วงรัก รองเจ้าเมืองหลินผู้นั้นเพียงหน้าตาดีหน่อย ซาดึก้าเน็ดดีหน่อย และมีตำแหน่งขุนนางสูงกว่าคนอื่นเล็กน้อยเท่านั้นเอง...

อวีซานส่ายหน้า เดินไปถอนต้นหอมในสวนผักด้านหลัง

เล่นเสากวงให้อาหยวนช่วยยกข้าวของเหล่านี้ไปไว้ในห้องเก็บของ แล้วค่อยคิดว่าจะคืนให้รองเจ้าเมืองหลินหรือจะอย่างไรต่อไป อย่างไรเสียก็ไม่กล้านำมาใช้ในครัว งานศิลปะเช่นนี้ หากไปกระแทกกับอะไรเข้า ช่างซ่อมโบราณวัตถุในโลกยุคหลังคงต้องทะลุมิติมาตีนางเป็นแน่ ข้าวของฝีมือหยาบ

ลักหน้อยจึงจะเหมาะสำหรับใช้งานในชีวิตประจำวัน

เส้นเสากวงเล็กคิดเรื่องสกุลหลิน สวมผ้ากันเปื้อนเดินเข้าครัวไปมองปลา กุ้ง และหอยกบในถัง วันนี้จะเอาพวกเจ้ามาขึ้นเขียงแล้ว

วันนี้ของที่คนขายปลาส่งมาต่างไปจากเดิม ปกติจะมีแต่ปลาตัวใหญ่ แต่คราวนี้เป็นหอยกบ ปลา และกุ้งตัวเล็กๆจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีปลาหนี่ชีวิต¹ อีกหลายตัว เขาบอกว่าเปลี่ยนที่จับปลา

ปลาหนี่ชีวิตกับหอยกบต้องแช่ไว้ให้คายโคลนออกมาก่อน เส้นเสากวงจึงตัดสินใจว่าเที่ยงนี้จะเอากุ้งมาทำอาหาร กุ้งสดตัวเล็กๆ เหมาะสำหรับเอาไปผัดไฟแดงมากที่สุด

เส้นเสากวงเด็ดหัวกุ้งกับหนวดกุ้งออก ล้างกุ้งจนสะอาด ตั้งกระทะใส่น้ำมันให้มากหน่อย รอจนน้ำมันร้อน ใส่พริกหอม ต้นหอม และขิงลงไปผัดให้หอม ใส่กุ้งลงไปผัดด้วยไฟแรง เมื่อกุ้งเปลี่ยนเป็นสีส้มแดง นางจึงใส่เกลือ น้ำตาล และน้ำปรุงรสถั่วเหลืองลงไปปรุงรส ก่อนตักกุ้งขึ้นจากกระทะ โยนกุยช่ายที่หั่นเป็นท่อนลงไปก่ำหนึ่ง ผัดอีกสองสามครั้ง เป็นอันเสร็จเรียบร้อย

อืม สด! หอม!

ลูกคำที่มาเร็วได้กลิ่นอาหารจานนี้ ยังได้แบ่งไปกินจานหนึ่งด้วย ส่วนที่เหลือก็เข้าปากเจ้าของร้านเส้นจี้ พ่อครัว และบริกรในร้าน โดยที่เส้นเสากวงกินไปมากที่สุด

แม้แต่อาหวยนยังยอมนาง “นานๆ ครั้งจะเห็นแม่ นางน้อยชอบกินถึงเพียงนี้”

กินกับฮวาเจี๋ยน² เนื้อสับ เต้าหู้ทอดยัดไส้ มะเขือม่วงหงเซา แดงร้านคลุกน้ำจิ้มมาบดกับกระเทียมบด ทั้งยังมีโจ๊กชั้นเมล็ดข้าวเปื่อยยู่ยู่อีกชาม

---

¹ ปลาน้ำจืดตัวเรียวยาว ขนาดไม่ใหญ่ หัวเล็ก ปากแหลม มีหนวดหัวคู่ เกล็ดเล็กละเอียด ตัวจึงลื่นมาก ยามน้ำแห้งสามารถดำรงชีวิตอยู่ในโคลนได้

² เป็นหมั่นโถวชนิดหนึ่ง มีลักษณะเป็นแผ่นแบ่งบางที่นำไปม้วนแล้วจับบิดเป็นเกลียว รูปร่างคล้ายดอกไม้

เส้นเสากวางย่อมต้องกินจนจุกแน่นนอน

เหตุใดอาหารที่คนทั่วไปกินกันจนจุกจึงมักเป็นอาหารตำรับพื้นบ้าน ที่ทำอย่างเรียบง่ายกันเล่า เส้นเสากวางคิดว่า นี่เป็นคำถามที่อธิบายได้ยากที่สุดข้อหนึ่งในแวดวงคนทำครัว

หลังกินอิ่มแล้ว เส้นเสากวางขลุกอยู่หลังโต๊ะเก็บเงิน คิดบัญชีนับเศษสตางค์ ใบหน้าดูจันท์กระจ่างและสายลมเย็นของรองเจ้าเมืองหลินไม่อาจกวณใจนางได้อีก จะเห็นได้ว่าไม่มีสิ่งใดที่อาหารรสเลิศมื้อหนึ่งไม่อาจแก้ไขได้จริง ๆ...

ตอนเที่ยงเส้นเสากวางกับคนในร้านกินกันไปมื้อหนึ่ง ช่วงค่ำลูกค้ายังกินกันไปอีกส่วนหนึ่ง ปลาและกุ้งที่ได้มาวันนี้จึงเกือบหมดแล้ว ตอนหลินเยียนมาที่ร้าน เหลือเพียงปลาหนิวไม่กี่ตัว

เมื่อหลินเยียนกลับมาตอนค่ำ พ่อบ้านรายงานเขาว่า พูเหรินผู้เฒ่าเจียงมอบของเล่นที่พวกสาว ๆ ชอบให้แม่นางน้อยร้านเส้นจี้เป็นของขวัญตอบแทน

ด้วยพูเหรินผู้เฒ่าเจียงความจำเลอะเลือน ที่ผ่านมากการมอบของขวัญของจวนสกุลหลินจึงให้พ่อบ้านเป็นผู้ร่างรายการของขวัญ รายงานเจ้านายแล้วให้คนของฝ่ายบัญชีเป็นผู้ดำเนินการ ทว่าของขวัญที่มอบให้เส้นเสากวางก่อนหน้านี้เป็นของขวัญส่วนตัวจากหลินเยียน มิได้ดำเนินการผ่านพ่อบ้านและฝ่ายบัญชี เพียงแต่แสดงป้ายประจำตัวของเจ้านาย แล้วขนออกจากจวนไปของขวัญที่พูเหรินผู้เฒ่าเจียงมอบให้ก็เป็นของขวัญส่วนตัวเช่นกัน ขณะขนผ่านประตูใหญ่จวน คนเฝ้าประตูจึงตรวจสอบดูแล้วรายงานให้พ่อบ้านทราบ

หลินเยียนชะงักฝีเท้า เม้มปากเล็กน้อย “อืม ชำรุดแล้ว”

ระหว่างรับประทานมื้อค่ำ หลินเยียนถามท่านย่า “ได้ยินว่าวันนี้ท่านย่ามอบของขวัญให้แม่นางน้อยร้านเส้นจี้หรือขอรับ”

พูเหรินผู้เฒ่าเจียงยิ้มพลางตอบ “แม่นางเส้นเป็นธิดาตระกูลสูงศักดิ์ดีนางทำดอกไม้หมักกับน้ำดอกไม้ใสเหล่านี้ให้พวกเรา ไม่อาจตอบแทนนางเช่นคนค้าขายทั่วไป หากมอบเงินให้ย่อมไม่เหมาะ ย่าจึงมอบของกระจุกกระจิกที่พวกสาว ๆ ใ้ให้นาง ที่จริงแล้วการมอบของขวัญตอบแทนเช่นนี้ภรรยาจะเป็นผู้จัดการ แต่เจ้ายังไม่ได้แต่งงาน ย่าจึงช่วยเจ้าแบ่งเบาภาระนี้”

แบ่งเบาภาระ...หลินเยี่ยนยิ้มเอ่ย “ขอรับ ทำให้ท่านยาต้องลำบากแล้ว”
ด้วยผู้เป็นย่าช่วยแบ่งเบาภาระ³นี้ของตน หลินเยี่ยนจึงรู้สึกกังวล
ทั้งกระวนกระวายใจเล็กน้อยอย่างไม่ค่อยเป็นนักหลังผ่านช่วงสองปีแรก
ที่เพิ่งรับตำแหน่งขุนนางมาแล้ว

หลินเยี่ยนเต็มซาสองจอก สงบสติอารมณ์แล้วพิจารณาอนุมัติเอกสาร
ที่ควรจัดการจนเสร็จ และค่อยๆ เดินออกจากประตูจวนไป

ประตูร้านเส้นจี้เปิดอยู่ หลินเยี่ยนจึงมองเห็นเงาร่างอรชรได้แสง
ตะเกียงสลัวในร้านแต่ไกล

จู่ๆ ความร้อนรนในใจหลินเยี่ยนก็สงบลง เขายิ้ม เช่นนี้ก็ดี
เส้นเสากวงซ้อนตา ยิ้มพลางทักทาย “คุณชายหลิน”
หลินเยี่ยนยิ้มพลางพยักหน้าตอบ “แม่นางเส้น”
หลินเยี่ยนนั่งลงตรงที่นั่งประจำข้างหน้าต่าง เส้นเสากวงยกเครื่องดื่ม
เหมยเปรี้ยวมาให้ ยิ้มถาม “วันนี้คุณชายจะสั่งอะไรดีเจ้าคะ”
“แม่นางน้อยจัดอาหารมาตามความเหมาะสมก็แล้วกัน”
“จะรับสุราสักจอกใหม่เจ้าคะ สุราซินเฟิง³เพิ่งส่งมา หอมเข้มข้นยิ่ง”
ดื่มสุราสักหน่อย เมื่อสุราออกฤทธิ์ ให้เขาพูดสิ่งที่ควรพูดออกมาให้ชัดเจนก็ดี
เส้นเสากวงคิด

หลินเยี่ยนมองเส้นเสากวงผาดหนึ่ง ยิ้มพลางตอบ “ขอบคุณยิ่ง
ในความหวังดี ไว้วันหลังก็แล้วกัน”

เส้นเสากวงชะงักไปครู่หนึ่ง ยิ้มเอ่ย “คุณชายโปรดระลึกครูเจ้าคะ”
อวีซานไม่เคยนำปลาหนิวมาทำอาหาร เส้นเสากวงจึงลงมือเอง
ปลาหนิวก้างเล็กเนื้อมาก ในฤดูนี้เหมาะจะนำมาผัดแห้งมากที่สุด
ใส่สุราเพียงเล็กน้อย หอมยิ่งนัก

เส้นเสากวงนำปลาที่ควักไส้และล้างจนสะอาดแล้วลงทอดในกระทะ
ค่อยๆ ทอดจนปลากรอบทั้งตัว คีบขึ้นจากกระทะ ตั้งกระทะใหม่ เทน้ำมัน

---

³ เป็นแหล่งผลิตสุรารสเลิศในสมัยโบราณ ตั้งอยู่ในอำเภอหลินตง มณฑลส่านซี
ในปัจจุบัน

ใส่ชิงกับกระเทียมสับลงไปผัดไฟแรงจนหอม ใส่งาขี้ม่อนซึ่งเข้ากับปลาหนิวที่สุกตลงไปแล้วจึงวางปลาที่ทอดไว้แล้วลงในกระทะ ใส่เกลือ ต้นหอม หั่นท่อน และน้ำปรุงรสถ้วยเหลืองหนึ่งช้อนลงไปปรุงรส ผัดอีกสองสามครั้ง ก็ตักใส่จานได้

ปลาหนิวผัดแห้งด้านนี้เสร็จเรียบร้อย อาหารจานด่วนสามส้อมอย่าง ที่อวี๋ซานทำอยู่ด้านโน้นก็เสร็จแล้วเช่นกัน มีทั้งแตงร้านผัดไข่ ออกไก่ผัดมะเขือม่วง และเนื้อแกะผัดยี่ห่วย จัดวางบนถาดพร้อมกับข้าวหัวน้ำใสซามหนึ่ง ให้อาหยวนยกออกไป

เส้นเสากวงล้างมือแล้วเดินออกไป นั่งคุกเข่าลงตรงข้ามหลินเยียน

หลินเยียนยิ้มเอ่ย “ลำบากเจ้าแล้ว”

“คุณชายหลินรู้หรือไม่เจ้าคะว่านี่คืออะไร”

“ปลาหรือ” หลินเยียนเลิกคิ้ว

เส้นเสากวงหัวเราะ “นี่คือปลาหนิวที่อยู่ในดินโคลนคันทนา ตัวดำปี้ มีหนวด นิสัยดีอ้วน มีกลิ่นสาบโคลน ไม่อาจนำไปทำปลาดีบีสหยุกโรย ผักของซอย⁴ที่คุณชายรับประทานเป็นประจำได้”

หลินเยียนยิ้มพลางตีบปลาหนิวขึ้นมาตัวหนึ่ง กัดลงไปคำหนึ่ง ดังกรีวบ แล้วค่อยๆ เคี้ยว

“หอมกรอบยิ่งนัก” หลินเยียนยิ้มเอ่ยกับเส้นเสากวง

เสียงกัดดังกรีวบและประโยค ‘หอมกรอบยิ่งนัก’ ทำให้ข้อวิพากษ์อันเฉียบแหลมของเส้นเสากวงที่ว่า ‘ปลาหนิวตัวน้อยในชนบทไม่อาจเป็นอาหารชั้นโตะในงามเลี้ยงของชนชั้นสูงได้’ จุกอยู่ในลำคอ

เส้นเสากวงเป็นคนใจกว้าง นางยิ้มน้อยๆ จุกอกก็ไม่เห็นเป็นไร รอให้เขาพูดออกมาเองก็ได้

ทว่าระหว่างที่เส้นเสากวงเฝ้าสังเกตการณ์อยู่นั้น รองเจ้าเมืองหลินทำเนียบกลับค่อยๆ กินปลาหนิวไปสี่ห้าตัว กินแตงร้านผัดไข่ไปเกือบครึ่งจาน

⁴ หรือปลาหลูติบ ทำจากปลาหลูที่มีเนื้อสีขาวเหมือนหอย นำมาแล่เป็นชิ้นบาง แล้วโรยหน้าด้วยผักซอยและเครื่องปรุง เช่น กระเทียม ชิง เกลือ เปลือกส้ม ฯลฯ

ทั้งยังกินมะเขือม่วงกับเนื้อแกะไปจำนวนหนึ่ง และกินบ๊วทัวซามเล็ก ๆ จนหมด เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดปาก ต้มชาใส่ที่อาหยวนยกมาให้ไปอีกครึ่งจอก แต่ไม่ได้เอื่อยอะไร

ในที่สุดเส้นเสากวงก็สังเกตเห็นแล้วว่าขุนนางใหญ่ซูดลีเลือดหมูแห่งเมืองจิงจ้าวกับผู้ใต้บังคับบัญชาชุดครามแตกต่างกันอย่างไร หากเป็นอาลักษณ์หลิว ย่อมไม่อาจกินอาหารด้วยท่าทางผ่อนคลายเช่นนี้ น่ากลัวคงจะหน้าแดงและพึมพำเสียงเบาออกมานานแล้ว

หลินเยียนต็มชาจนหมด มองเส้นเสากวง “ข้ามีเรื่องอยากถามแม่นางน้อยเรื่องหนึ่ง...”

ในที่สุดก็พูดออกมาจนได้ เส้นเสากวงยิ้ม “เชิญคุณชายกล่าวเจ้าค่ะ” “ผู้ช่วยผู้ตรวจการเส้นแห่งเฟินโจว⁵ เป็นทายาทสายตรงของสกุลเส้นแห่งลั่วเซี่ย บัดนี้ดำรงตำแหน่งครบวาระ สองวันนี้กลับมารายงานผลการปฏิบัติงานในเมืองหลวง เส้นเบียเจี่ยผู้นี้ ข้าเคยติดต่อกับเขาอยู่บ้าง เป็นคนจิตใจดียิ่งคนหนึ่ง ไม่ทราบว่ามีแม่นางน้อย...อยากพบเขาสักครั้งหรือไม่”

เส้นเสากวงอึ้งงัน คิดครุ่นหนึ่งแล้วเอ่ย “ช่างเถิด ไม่พบดีกว่าเจ้าค่ะ ต่างฝ่ายรังแต่จะเจ็บปวดยิ่งขึ้น” ที่สำคัญคือ เป็นการเพิ่มความยุ่งยากให้ทั้งสองฝ่าย ตนไม่มีลุงหรืออาชายที่เป็นพี่น้องแท้ ๆ ของบิดา ไม่รู้ว่าคนผู้นี้จะเป็นลูกพี่ลูกน้องของบิดาซึ่งเป็นญาติห่างกันเพียงใด

หลินเยียนมองดวงหน้ายิ้มและท่าทางนิ่งสงบของนาง เป็นให้ถึงมั่งมี สดสวยแท้ ๆ แต่กลับแบกรับทั้งสิ่งที่ตนแบกรับได้และไม่ได้เอาไว้เองทั้งหมด ดำรงตนเช่นทิวไม้เขียวขจีในลานเรือนชั้นนอก เมื่อคิดถึงความฉลาดเจ้าเล่ห์ ปฏิภาณไหวพริบ และความบากบั่นอดทนของนาง จึ้นชื่อนี้ก็ช่างเหมาะสมนัก...

หลินเยียนพยักหน้า ยิ้มเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ก็ดี”

หลังส่งหลินเยียนแล้ว เส้นเสากวงเพ่งนึกขึ้นได้ ไม่ใช่สิ เราจะคุยกันเรื่องทีปลาหนิชีวิตตัวน้อยไม่เหมาะกับงานเลี้ยงหรรรมมิใช่หรือ แล้วยังเรื่องของขวัญผิดกาลเทศะขึ้นนั้นอีก...

⁵ชื่อเขตการปกครองในสมัยโบราณ ตั้งอยู่ในพื้นที่มณฑลซานซีในปัจจุบัน

หลินเยี่ยนแอมือโพล์หลัง ค่อยๆเดินกลับจวน หากนางกับลิ้นเปี้ยเจี้ย ต่างยอมรับอีกฝ่ายเป็นญาติ เรื่องการสู่ขอย่อมสะดวก...คิดถึงท่าทางของนาง วันนีระหว่างที่พูดถึงปลาหนิว หลินเยี่ยนแอมปากเล็กน้อย ย่นคิ้วราวกับ กำลังคิดอะไรบางอย่าง

เสิ่นเสากวง อวี๋ซ่าน อาหยวน และอาซังทำงานยุ่งกันมาหลายวันแล้ว เพื่อเตรียมของไว้ขายในวันตวนอู่ จากประสบการณ์ที่ไปตั้งแผงขายของริมแม่น้ำฉิวสองครั้ง ของที่เตรียมไปขายหมดเร็วมาก คราวนี้เสิ่นเสากวง จึงเตรียมพร้อมเต็มที่ เนื่องจากช่วงเทศกาลหารถจ้างยาก นางถึงขั้นไปซื้อ ล่อหนึ่งตัวกับรถลากหนึ่งคันจากตลาดตะวันตก เมื่อรวมกับรถที่จ้างไว้แล้ว อีกสองคันก็พอชนของแล้ว

เสิ่นเสากวงบอกลักษณะล่อที่ต้องการกับอวี๋ซ่าน ให้เขาไปช่วยเลือกซื้อ ล่อตัวนี้ เสิ่นเสากวงไม่ถนัดเรื่องการเลือกปลุสัตว์เลยจริงๆ

“ซื้อล่อมาตัวหนึ่ง เอาตัวที่สูงใหญ่ แข็งแรง อายุหน่อย” เสิ่นเสากวง กำชับไปดังนี้

“เหตุใดจึงไม่ซื้อลาเจ้าคะ” อาหยวนเติบโตในเมือง เคยเห็นลามากกว่าล่อ “ลาแรงน้อย” หากเสิ่นเสากวงเป็นปัญญาชนตกอับหรือเป็นขุนนาง ชั้นผู้น้อยต่ำกว่าชั้นเก้า ซี่เพียงคนเดียว นางยอมเลือกซื้อลา ลาชอบสายหัวไปมา เดินไม่เร็ว ทั้งอารมณ์ไม่ดี ราวกับมี ‘ความเยอหยิ่ง’ ติดตัวมาแต่กำเนิด “นอนเกียจคร้านแต่งบทกวีบนหลังลา” ‘ผู้หลีกเร้นมาดมยของซี่ลาขาวมา ตำราวิชาเร้นลับร่วงหล่นจากแขนเสื้อ’ ‘ซี่ลาเข้าสู่เจี้ยนเหมินกลางสายฝนพราว’⁶ ล้วนเป็นถ้อยคำที่มีวรรณศิลป์ยิ่ง

“เช่นนั้นเหตุใดจึงไม่ซื้อม้าขอรับ” อาซังถามต่อ เขามักตามหลัง อาหยวนอยู่เสมอ

“แพงเกินไปนะ” ม้าวิ่งเร็ว แต่แพง ต้องพิถีพิถันเรื่องอาหารการกิน ทั้งไม่ทรหดอดทนนัก เป็นสัตว์พาหนะของเหล่าขุนนางใหญ่และชนชั้นสูง

⁶ นำมาจากบทกวีของเฉาป๋วจี้ หวังเจี้ยน และลูโห้ว ตามลำดับ

แม้บัดนี้เส้นเสากวงจะมีรายได้สูงพอสมควร ไม่ถึงกับเลี้ยงม้าไม่ไหว แต่นางกลับรู้สึกว่าเป็นเรื่องไม่จำเป็น

อาหยวนกับเส้นเสากวงคิดเชื่อมโยงไปถึงเรื่องเดียวกัน “มันเป็นสัตว์พาหนะของชนชั้นสูง เช่นม้าของรองเจ้าเมืองหลินดูหน่วยก้านดียิ่ง”

ความคิดของเส้นเสากวงล่องลอยไป หากรองเจ้าเมืองหลินสวมชุดครามหมวกใบน้อยขี่ลาข้ามสะพานป่ากลางพายุหิมะ⁷...หรือหากเขาสวมเสื้อเนื้อหยาบตัวสั้นเช่นชาวบ้าน บังคับรถล้อ ย่อมเอ่ยถามอย่างซื่อๆ “ท่านต้องการเดินทางไปที่ใดขอรับ”

คิดถึงใบหน้างามสง่านั้นแสดงสีหน้าและอารมณ์ให้กลมกลืนกับชาวบ้าน เส้นเสากวงก็หลุดหัวเราะออกมา

อวีซานขมวดคิ้วมองนางผาดหนึ่ง
เส้นเสากวงยิ้มเอ่ย “ซื้อล่อก็แล้วกัน”

อวีซานไม่เคยเลือกถ่อ แต่คุ้นเคยกับม้า หลังเขาไปที่ตลาดตะวันตก ครึ่งวันก็จูงล่อตัวใหญ่กลับมาตัวหนึ่ง และลากรถกลางเก่ากลางใหม่กลับมาหนึ่งคัน ล่อตัวนั้นทั้งสูงและใหญ่ ดูแข็งแรงยิ่ง ทั้งยังสง่างามทีเดียว อายุเพิ่งสี่ขวบ หากไม่มีเหตุไม่คาดฝันเกิดขึ้น คงใช้งานได้อีกหลายปี

เส้นเสากวงพอใจยิ่ง กล่าวชมอวีซานยกใหญ่ แต่อวีซานกลับเดินเข้าครัวไปล้างมือแล้วทำอาหารต่อเสียเฉยๆ

อาซังพอจะบังคับรถลากเป็น เมื่อได้รถเทียมล่อคันนี้มาแล้ว เส้นเสากวงจึงไปตลาดตะวันตกบ่อยขึ้น ชื่อของจำพวกข้าวสาร แป้ง ถั่ว ถั่วเปลือกแข็ง และน้ำตาลมากมาย ของที่ตลาดตะวันตกถูกกว่าของที่ขายในซอยมาก คุณภาพก็ดีกว่าเช่นกัน

นางยังซื้อเส้นไหมมาตะกร้าหนึ่ง ชื่อมาทำอะไรนะหรือ เพื่อถักสร้อยชีวิตยืนยาว

ไหมถักเช่นนี้ได้รับความนิยมมาตลอดจนถึงยุคที่เส้นเสากวงมีชีวิตอยู่

---

⁷ ดัดแปลงมาจากถ้อยคำของเจิ้งซิง ที่ว่า ‘แรงบันดาลใจในการแต่งบทกวีเกิดขึ้นขณะที่ล่ายอยู่บนสะพานป่ากลางพายุหิมะ’

ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด นับเป็นหนึ่งในสี่สัญลักษณ์ประจำเทศกาลตวนอู่ ร่วมกับอ้ายเฮา^๘ ขนมจ้ำง และการแข่งเรือมังกร สร้อยชีวิตยืนยาวในยุคนี้ ถักด้วยเส้นไหมห้าสี ได้แก่ เขียว แดง ขาว ดำ และเหลือง นำมาผูกไว้ที่แขน ข้อมือ หรือนำไปแขวนไว้บนมุ้ง แขนงที่หน้าประตู กล่าวกันว่าสามารถขับไล่สิ่งชั่วร้ายและนำมาซึ่งความสุข ป้องกันไม่ให้ผีร้ายมาทำอันตราย ทั้งยังช่วยให้รอดพ้นจาก ‘อาวุธสงคราม’ ได้ด้วย และด้วยพลังอำนาจเร้นลับเหล่านี้เอง ไหมถักนี้จึงมีชื่อเรียกว่าสร้อยชีวิตยืนยาว ทั้งยังเรียกว่า สร้อยอายุยืน และเชือกแดง

ในวังหลวงให้ความสำคัญกับสิ่งนี้มาก มีลวดลายการถักหลายแบบ ทั้งยังมักร้อยทอง ไข่มุก และจี้หยกไว้ด้วย ประณีตงดงามยิ่ง

เสี้ยนเสากวงใช้ชีวิตอยู่ในวังหลายปี แม้ฝีมือเย็บปักถักร้อยจะไม่ดีนัก แต่ก็ถักไหมที่วันนี้ได้ไม่เลว ด้วยวิธีการถักไม่ซับซ้อน

เห็นเสี้ยนเสากวงซื้อเส้นไหมมามากมายเพียงนี้ ทั้งยังถักสร้อยชีวิตยืนยาวถึงเจ็ดแปดแบบ ล้วนแต่สวยงามได้สัดส่วนยิ่ง อาหยวนจ้องไม่วางตา “แม่นางน้อยเก่งจริง ๆ!”

“หึ” เสี้ยนเสากวงหัวเราะยามใจต่อหน้าอาหยวนผู้ไร้ความสามารถ ด้านการเย็บปักถักร้อย

“ข้าไม่เคยเห็นลวดลายเหล่านี้มาก่อนเลยเจ้าคะ”

“ขุนเขาไร้พยุคมา วานรขึ้นเป็นเจ้าป่า”^๙ เสี้ยนเสากวงหัวเราะยามใจยิ่งขึ้นอีก

“แต่เราคงไม่ต้องใช้มากมายเพียงนี้กระมัง”

“ซื้อครบห้าสิบเหวิน แถมให้หนึ่งเส้น!” เสี้ยนเสากวงถักไหมอย่าง

^๘ หรือเฮียเฮียะ ในภาษาจีนแต้จิ๋ว เป็นพืชล้มลุกชนิดหนึ่งซึ่งเป็นพืชท้องถิ่นในจีน ญี่ปุ่น และไซบีเรีย ใบของพืชชนิดนี้เป็นสมุนไพรรักษาโรคได้ ในช่วงเทศกาลตวนอู่ คนจีนโบราณจะแขวนอ้ายเฮาไว้ที่หน้าประตูบ้านเพื่อไล่แมลงและฆ่าเชื้อโรค

^๙ เป็นสำนวน หมายถึง เมื่อขาดบุคคลผู้มีความรู้ความสามารถ คนทั่วไปย่อมกลายเป็นผู้มืดบอดท้อแท้ได้

คล่องแคล่ว เชิดคางซู่ไปยังสร้อยชีวิตยืนยาวเส้นที่มีลวดลายซับซ้อนที่สุด “สร้อยแบบนี้เตรียมไว้สำหรับลูกค้ำที่ซื้อสวาเกากล่องใหญ่โดยเฉพาะ” ชุดสวาเกากล่องของขวัญกล่องใหญ่ที่แพงที่สุด สนนราคาถึงหนึ่งกัวน¹⁰

อาหวนหนีบสร้อยชีวิตยืนยาวซึ่งเตรียมไว้สำหรับลูกค้ำพิเศษเส้นนั้น ขึ้นมา ลูบลวดลายบนเส้นใหม่อย่างระมัดระวัง พลิกดูกลับไปกลับมา สุดท้ายจึงพยักหน้า “คุ้ม! หากข้ามีเงิน ก็จะยอมซื้อสวาเกาหนึ่งกล่อง เพื่อสร้อยชีวิตยืนยาวเส้นนี้ ทั้งสวาเกาของเรายังอ้อร่อยถึงเพียงนั้น”

อาซังมองผาดหนึ่ง แล้วพยักหน้าตาม

อวีซานแค้นหัวเราะ ขำนี้กอยู่แล้วว่าแม่นางน้อยมิได้ชอบงานอดิเรก มีรสนิยมเช่นหญิงสาวตระกูลสูงศักดิ์ จะต้องมีสิ่งไม่ชอบมาพากลเป็นแน่ แล้วก็จริงดังคาด...

แผงขายของในเทศกาลสวนอู่ครานี้ของเส้นเสากวงช่วงหรรหาลังการโดยแท้

เพียงสวาเกาอย่างเดียวก็มีเกือบยี่สิบชนิด นอกจากเกาต์ารับดั้งเดิม อย่างอ้าววอ วานไต้หวัน บึงถั่วแดง เกาเกล็ดหิมะ เส้นเสากวงยังนำเกาผลไม้สดที่ตกแต่งด้วยอิงเถา ผลหม่อน และผลไม้อื่นๆ มาขายด้วยขนมจ้ำงมีทั้งไส้หวานไส้เค็ม รวมทั้งหมดเจ็ดแปดไส้ บัดนี้นางมีเงินทุนแล้ว จึงกล้าลงทุน เครื่องตีมนอกจากจะมีชาดอกมะลิกับเครื่องตีนมเหยเปรี้ยวที่เคยขายอยู่แล้ว ยังมีเล่าเจียงอิงเถากับเครื่องตีมจื่อถึงน้ำผึ้ง...เป็นเครื่องตีมแซ่เย็นทั้งคู่

เพียงน้ำแข็งอย่างเดียว เส้นเสากวงก็ซื้อมาสองลังใหญ่ ทั้งสองลังมีผ่านวมท้อไว้หลายชิ้น

ป้าย ‘สวาเกาทันสมัยกลาง’ อันนั้นก็ต้อนนำมาด้วย เพื่อเตือนความจำของเหล่านักท่องเที่ยว

ทว่าบรรดานักท่องเที่ยวต่างไม่ต้องอ่านป้ายนั้นก็จำได้ ด้วยเทศกาลซึ่งชื่อเพิ่งผ่านไปไม่นาน อีกทั้งเหตุการณ์ที่ทันสมัยกลางซื้อสวาเกาสองกล่อง

¹⁰ หรือพวง เท่ากับ 1,000 เหวิน หรือ 1 ตำลึงเงิน

ระหว่างออกมาชมดอกไม้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไม่บ่อย ฉะนั้นเมื่อเห็นแผงขาย
ฮวาเกาตั้งขายอยู่ที่เดิมย่อมจำได้

“นี่คือแผงที่ทันฮวากลางซื้อฮวาเกาตอนวันซังซื่อใช่หรือไม่?”

“หลังวันซังซื่อ เด็กน้อยในเรือนก็บอกว่าอยากมากินขนมเกาที่ริมแม่น้ำ
ฉวีอีก...”

มีแม่กระทั่งคนที่มาตามหาแผงของนางโดยเฉพาะ ลูกค้าคนหนึ่ง
คุยอวดเพื่อนของเขาว่า “นี่ไง! ข้าเคยบอกเจ้าแล้วใช่ไหมเหล่า ว่าที่ริมแม่น้ำฉวี
มีแผงขายฮวาเการสชาติดีอยู่แผงหนึ่ง ยามปกติไม่ขาย จะขายเฉพาะ
ยามมีเทศกาล เกาของร้านนางประณีตงดงาม ทั้งยังมีรสชาติดั้งเดิมรับ
โรงผลิตเกาในตลาดตะวันออกและตลาดตะวันตกที่สู้ไม่ได้ เทศกาลซังซื่อ
ปีนี้ ทันฮวากลางยังหยุดพักระหว่างทางเพื่อซื้อเกาของพวกเขาโดยเฉพาะด้วย”

มีลูกค้าที่ได้กินฮวาเกาตอนตั้งแผงขายครั้งก่อน ตามไปชิมเนื้อโมรา
กับลูกชิ้นหยกเขียวถึงซอยฉงเสียน และกลายเป็นลูกค้าประจำในเวลา
ต่อมา เมื่อได้ยินผู้อื่นกล่าวดังนั้นก็ดูเหมือนจะรู้สึกเป็นเกียรติไปด้วย
“พวกเจ้าไม่รู้อะไร ชุนผานของร้านเส้นจี้ถึงจะเรียกว่าอร่อยจริง เนื้อโมรา
ปลาเปรี้ยวหวาน สามรสสระบัว¹¹ ก็อร่อยยิ่งนัก ภัตตาคารใหญ่ในตลาด
ตะวันออกกับตลาดตะวันตกที่สู้ไม่ได้”

แต่เส้นเสากวงกลับบังจิกกล่าวอย่างถ่อมตน “เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็คือ
ลูกค้าเข้าข้างร้านเล็ก ๆ ของเรา ไฉนจะกล้าเทียบชั้นกับโรงผลิตเกาชื่อดังและ
ภัตตาคารใหญ่ในตลาดตะวันออกและตลาดตะวันตก เราเป็นร้านเล็กคนน้อย
อาหารทุกอย่างล้วนลงมือทำเอง จะเหนือกว่าก็เพียงความสดใหม่เท่านั้นเจ้าค่ะ”

บรรดาลูกค้าต่างพยักหน้า ดูลิ แม่นางน้อยช่างมีจิตใจดีเพียงนี้ มิใช่
คนค้าขายเจ้าเล่ห์ วาจาลิ้นปล้อนพวกนั้น...

อาหยวนกับอาซังคิด แม่นางน้อยของเราถ่อมตัวเกินไปแล้ว!

หลังขาย ‘ภาพลักษณ์’ เสร็จแล้ว เส้นเสากวงยังแถมของขวัญให้อีก
“ขอท่านจงมีสุขสันต์อายุยืนยาวเจ้าค่ะ”

¹¹ อาหารจานผัดที่นำรากบัว เม็ดบัว และกระฉับมาผัดด้วยไฟแรง

ชาวเกาเป็นสินค้าราคาแพง ไม่ต้องซื้อดีมากมายก็ครบห้าสิบเหวินแล้ว ฉะนั้นลูกค้าจึงได้รับสร้อยชีวิตยืนยาวกันแทบทุกคน บางครั้งมีพ่อแม่ ที่มาซื้อเกาเพียงชิ้นสองชิ้นให้ลูก เล่นเสากวงก็แถมให้เส้นหนึ่งเช่นกัน ฉลองเทศกาลทั้งที ทุกคนย่อมอยากมีความสุข

ฝีมือการถักสร้อยของเส้นเสากวงเพียงแค่ว่าผูกได้ แต่สร้อยที่ถักเป็น แบบที่ถักกันในวังหลวงจึงดูแปลกใหม่ เมื่อนำสร้อยเหล่านี้ออกมาออกวาง จึงดึงดูดสายตาผู้คนได้

มีลูกค้าที่ดูขอเป็นถามว่า “ดูเหมือนจะเป็นแบบในวัง ใช่หรือไม่”

เส้นเสากวงเสียงไม่ตอบตามตรง เพียงแต่ยิ้มเอ่ยว่า “ขอเพียงท่าน ไม่รังเกียจก็พอเจ้าค่ะ”

เหล่าบุรุษในสมัยราชวงศ์นี้แต่งกายตามสมัยนิยมกันมาก นอกจาก จะสวมแพรพรรณสีสดสวย ยังไม่ปฏิเสธเครื่องประดับชนิดนี้ เมื่อได้รับสร้อย บ้างก็ผูกข้อมือให้ตนเอง บ้างก็ให้บ่าวช่วยผูกให้ ทั้งยังมีบางคนที่ให้อาซัง ช่วยผูกให้ อาหวนกับเส้นเสากวงช่วยผูกให้ลูกค้าสตรีและเด็ก ขณะที่ อดีวนามีสมาธิจดจ่ออยู่กับการทำเกาเตี้ยน

ด้วยมีลูกค้าเก่ามาก อีกทั้งเกาเตี้ยนที่ประดับด้วยผลไม้สดยังดูสวยงาม ยิ่งขึ้นอีก วันนี้จึงขายดีกว่าที่ผ่านมา คราวนี้ทั้งสี่คนไม่อาจจู้งานผลัดกัน ออกไปเดินเที่ยวได้อีก

เส้นเสากวงเจียดเวลาไปหน้าเหมยเปรี๊ยะแซ่เยินให้ทุกคนคนละถ้วย มองวัตถุ癖ทำชาวเกาที่พร่องไปไม่น้อย พลังคิดถึงลูกค้าเกาเหล่านั้น แหม ชาวต้าถังของเราช่างน่ารักเสียจริง

แน่นอนว่าย่อมมีคนที่ไม่น่ารักเช่นกัน

ชายหนุ่มสวมแพรพรรณงดงามคนหนึ่งมาขึ้นที่หน้าแผง อายุราว ยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี หน้าตาไม่เลว แต่แสดงสีหน้าและมีสำเนียงการพูดอย่าง ชนชั้นสูงอยู่บ้าง “แม่นางน้อยทำชาวเกาได้ดี!”

“ท่านกล่าวชมเกินไปแล้ว ท่านจะรับชาวเกาแบบใดดีเจ้าค่ะ” เส้นเสากวง ยิ้มถาม

“แม่นางน้อยช่วยเลือกให้หน่อยก็แล้วกัน”

“รับเป็นเกาแบบที่ทันสมัยกลางเคยซื้อดีหรือไม่เจ้าคะ” เส้นเสากวงจัดฮวาเกาที่ทันสมัยกลางเคยซื้อหลากหลายชนิดใส่ในกล่องของขวัญลาย “หนทางเบื้องหน้าวิจิตรงดงาม” แนะนำแก่เหล่าคุณชายวัยหนุ่ม เป็นชุดฮวาเกากล่องของขวัญระดับกลางที่ขายดีที่สุดใน

ชายหนุ่มผู้นั้นย่นคิ้วเล็กน้อย ยิ้มตอบตามมารยาท “ก็ดี” แต่กลับถามซ้ำเรื่องอื่นกับเส้นเสากวง นี่เรียกว่าเกาอะไร นั่นเรียกว่าเกาอะไร มีวิธีการทำอะไร มีจุดเด่นอย่างไร ทั้งยังเอ่ยว่า “ข้าว่าทันสมัยกลางคนนั้นกล่าวชมไม่ถูกต้อง ควรกล่าวว่า ‘คนงามกว่าดอกไม้’ จึงจะถูก” พูดจบก็ตั้งใจส่งยิ้มเจ้าชู้ให้เส้นเสากวง

เส้นเสากวงเคยเจอพวกบ้ากามในรถไฟใต้ดินเมื่อครั้งอยู่ในภพเดิม จึงไม่ถือสาการคุกคามด้วยวาจาในระดับนี้ กลัวก็แต่เขาจะหนักข้อขึ้นอีก นางจึงยิ้ม เอ่ยตอบไปทันที “ฟังถ้อยคำของคุณชายแล้ว รู้สึกว่าท่านมีความสามารถยิ่ง เทียบได้กับผู้ที่ได้รับตำแหน่งทันสมัยในปี่...”

ชายหนุ่มกระอักกระอ่วนเล็กน้อย แต่กลับโต้ตอบอย่างรวดเร็ว “ขอบอกแม่นางน้อยตามตรง ข้าเป็นขุนนางได้โดยไม่ต้องสอบเข้ารับราชการ ส่วนจะมีความสามารถหรือไม่นั้น ยังไม่เคยทดสอบอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจัง...”

“คุณชายลองแต่งบทกวีชมบรรยากาศคึกคักดังตามในวันนี้นี้สักบทดีหรือไม่เจ้าคะ” วิญญาณครูสอนภาษาจีนเข้าสิงร่างเส้นเสากวง จึงได้คิดวิธี ‘ออกไปท่องเที่ยวต้องเขียนเรียงความ’ ออก

ในยุคราชวงศ์นี้เป็นยุคที่บทกวีเฟื่องฟูโดยแท้ ไม่ว่าจะกินดื่มขับถ่าย เกิดแก่เจ็บตาย หรือในงานเลี้ยงท่องเที่ยววันระดม ล้วนแต่ต้องมีบทกวีอะอะก็แต่งบทกวี เป็นความเคยชินของเหล่าปัญญาชน คนอื่น ๆ ก็เคยชินกับความเคยชินเช่นนี้ของเหล่าปัญญาชนเป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้ยินว่ามีคนจะแต่งบทกวีก็จะรอฟัง มีลูกคำที่อยู่ในเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นรู้สึกโมโหที่เห็นสตรีถูกล่วงเกิน เขาดูออกว่าแม่นางน้อยเจ้าของแผงเจตนาจะบีบบังคับชายหนุ่มผู้นี้ จึงเอ่ยเร่งเร้าชายหนุ่มเป็นคนแรก

ชายหนุ่มเป็นชนชั้นสูง แม้เล่าเรียนไม่แตกฉาน แต่หากมิได้เร่งรีบอาจแต่งบทกวีซ้ำจนออกมาได้สักสองวรรค แต่บัดนี้กลับถูกผู้คนจับจ้อง

โดยเฉพาะสีหน้าและแววตาคล้ายจะยิ้มก็ไม่เชิงของแม่นางน้อยผู้นี้ เขาจะแต่งออกได้อย่างไร

ชายหนุ่มมิได้โง่เขลา เขาดูเจตนาของเส้นเสากววงออก จึงรู้สึกอับอายจนโมโห “เป็นเพียงคนชายชวาเกา ริอานจะให้ข้าแต่งบทกวีอย่างนั้นรี”

ทันใดนั้นชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงของใครคนหนึ่งจากด้านหลัง “ผู้ใดจะแต่งบทกวีหรือ ท่องให้ฟังสักหน่อยสิ”

เจ้าของเสียงนั้นคือรองเจ้าเมืองหลิน ทาใช้ใครอื่น

เห็นว่าผู้ที่เอ่ยคำเป็นขุนนางใหญ่ชุดสีเลือดหมู ความอหังการของชายหนุ่มจึงลดลงไม่น้อย เขาประสานมือคารวะ “คารวะใต้เท้า”

หลินเยียนมองเขาอย่างประเมินผาดหนึ่ง เอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย “คุณชายโปรดท่องบทกวีอันยิ่งใหญ่ของท่านออกมาเถิด ข้าขอชื่นชมด้วยคน”

คราวนี้ไม่ว่าจะอย่างไรก็แต่งไม่ออกแล้ว ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเบา “ชะ... ข้าไม่ชำนาญการแต่งบทกวี”

มีคนที่ดูเหตุการณ์อยู่ข้างๆ ไม่กลัวว่าเรื่องจะบานปลาย “คุณชายท่านนี้ไม่ต้องสอบเข้ารับราชการก็เป็นขุนนางได้ คงเป็นเพราะบรรพบุรุษได้สร้างคุณดีความชอบไว้”

หลินเยียนพยักหน้า “เช่นนี้ หากไม่ชำนาญการแต่งบทกวีย่อมเป็นเรื่องที่เข้าใจได้”

ชายหนุ่มเพิ่งโล่งอกได้เพียงครู่เดียวก็ได้ยินว่า “ในเมื่อเป็นลูกหลานขุนนางระดับสูง ย่อมคุ้นเคยกับระเบียบแบบแผนของหน่วยงานราชการและเรื่องราวในราชสำนัก...ปีนี้มีปริมาณน้ำฝนมาก ลองแสดงความเห็นวิพากษ์เรื่องอุทกภัยสักหน่อยดีหรือไม่”

ชายหนุ่มอับจนคำพูด

ผู้คนต่างกลืนหัวเราะไว้

หลินเยียนกวาดตามองผู้คนที่ดูเหตุการณ์อยู่โดยรอบ “ทุกท่านแยกย้ายกันไปเถิด”

ทุกคนต่างพากันประสานมือคารวะพลาถอยออกไป

เมื่อต่างคนต่างแยกย้ายไปแล้ว หลินเยียนเอามือโพล่หลัง เอ่ยถาม

ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “บิดาของท่านคือผู้ใด”

“บิดาของข้า...บิดาของข้าคือผู้ช่วยผู้ตรวจการแห่งสุ่ยโจวขอรับ”
กัมลมมองชายชุดสีเลือดหมูของขุนนางผู้นี้ แล้วชำเลืองมองสีเครื่องแบบ
ของป่าวผู้ติดตามของเขาซึ่งอยู่ไม่ไกลผาดหนึ่ง เป็นชุดขุนนางเมืองจิงจ้าว
ชายหนุ่มเพิ่งตระหนักได้ว่าคนผู้นี้น่าจะเป็นรองเจ้าเมืองจิงจ้าว

ผู้ช่วยผู้ตรวจการแห่งสุ่ยโจวเป็นขุนนางชั้นสี่ล่าง รองเจ้าเมืองจิงจ้าว
ก็เป็นขุนนางชั้นสี่ล่าง¹² เช่นกัน แต่ตามธรรมเนียมแล้ว ขุนนางที่ประจำอยู่ใน
เมืองหลวงจะมีฐานะสูงกว่าขุนนางที่ถูกส่งไปปฏิบัติราชการในท้องถิ่นหนึ่งชั้น
ฉะนั้น ที่จริงแล้วขุนนางชุดสีเลือดหมูซึ่งอายุรุ่นราวคราวเดียวกับตนผู้นี้
ยังมีตำแหน่งสูงกว่าบิดาของตนหนึ่งระดับ ทั้งเขายังเป็นขุนนางเมืองจิงจ้าว
คงเป็นขุนนางที่ฮอตเต้ขึ้นชม

ครั้นลอบมองใบหน้าเคร่งขรึมของรองเจ้าเมืองท่านนี้ผาดหนึ่ง ฝ่ามือ
ของชายหนุ่มก็มีเหงื่อซึม คิดไม่ถึงจริงๆว่าเพียงออกจากจวนก็จะมามีเรื่อง
กับขุนนางใหญ่ผู้นี้

ไต้หวัน ผู้ช่วยผู้ตรวจการแห่งสุ่ยโจวนับว่าเป็นผู้ประพฤติตนอยู่ใน
กฎระเบียบคนหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าจะสั่งสอนบุตรชายให้กลายเป็นคนเช่นนั้น
หลินเยี่ยนขมวดคิ้วเล็กน้อย “อย่าหาเรื่องให้บิดาของตน”

“ขอบคุณได้เท่าที่สั่งสอนขอรับ” ในเมื่อเดาฐานะของฝ่ายตรงข้าม
ออกแล้ว ชายหนุ่มจึงค้อมกายคำนับต่ำลงอีก

ผ่านไปครู่หนึ่ง หลินเยี่ยนจึงได้พยักหน้า “อืม”

ชายหนุ่มถอนใจโล่งอก รู้สึกว่ารองเจ้าเมืองผู้นี้ช่างน่าเกรงขามนัก
คราวนี้ไม่เพียงแต่มีเหงื่อซึมบนฝ่ามือ แม้แต่ที่แผ่นหลังของเขาก็มีเหงื่อซึม
เช่นกัน เมื่อเห็นว่ารองเจ้าเมืองมิได้กล่าวสิ่งใดกับตนอีก ชายหนุ่มจึงคำนับ
อีกครั้ง ค้อมกายพลาถอยออกไป

¹² ระดับชั้นของขุนนางจีนในสมัยโบราณแบ่งออกเป็น 9 ชั้น ชั้นหนึ่งเป็นชั้นสูงสุด
ไล่ไปจนถึงชั้นเก้าซึ่งเป็นชั้นต่ำสุด นอกจากนี้ในแต่ละชั้นจะมีการแบ่งระดับย่อยเป็น
บนและล่างอีก ทั้งหมดจึงมี 18 ชั้นย่อย

หลังไล่ตัวปัญหาไปแล้ว หลินเยียนก็สั่งให้บ่าวผู้ติดตามแยกย้ายกันไป แล้วเดินไปที่โต๊ะหน้าแผง

เส้นเสากวางยิ้มตาหยีพลงเอ่ยขอขอบคุณเขา

หลินเยียนเอ่ยเสียงเบา “เป็นอิสตรี อย่างไรเสียก็ต้องระมัดระวังให้มาก”

เส้นเสากวางรู้ว่าเขาหวังดี แต่ในเมื่อต้องออกมาค้าขายนอกบ้าน จะระมัดระวังอย่างไรเล่า

หลินเยียนมองนางผาดหนึ่ง เม้มปากเล็กน้อยแล้วเอ่ย “แต่ช่างเถิด คนที่ไม่รู้จักกาลเทศะเช่นนี้ในเมืองหลวงมีไม่มาก ปกติเจ้าก็อยู่แต่ในชอยคงไม่เป็นไร”

เส้นเสากวางโมโหเล็กน้อย แต่จำต้องกดขมความโมโหนั้นให้คลายไป นางได้แต่ยิ้มถาม “วันนี้คุณชายหลินจะรับอะไรดีเจ้าคะ”

นางคิดว่าเขาจะตอบว่าให้จัดตามความเหมาะสม แต่กลับได้ยินเขาเอ่ยว่า “เครื่องดื่มเหมยเปรี๊ยวก็แล้วกัน”

เส้นเสากวางจึงเห็นว่าเหมยเปรี๊ยวแซ่เยินให้เขาชามหนึ่ง

ระหว่างที่นางกำลังเห็นว่าเหมยเปรี๊ยว หลินเยียนเห็นสร้อยชีวิตยืนยาว อยู่ในกล่องของขวัญ “นอกจากของกินแล้ว เจ้ายังขายสร้อยชีวิตยืนยาวด้วยหรือ”

อาหวนซึ่งอยู่ข้าง ๆ ออกเข่าว่า “หากซื้อสวาทหนึ่งกล่องของขวัญนั้น ก็จะแถมสร้อยชีวิตยืนยาวหนึ่งเส้นเจ้าคะ”

หลินเยียนพยักหน้า “ยามนี้ข้าอยู่นอกบ้านจึงไม่สะดวก รอให้กลับไปแล้ว ช่วยส่งสวาทเช่นนี้ไปยังเรือนพักของข้าสักสามสี่กล่องด้วย” จากนั้น ซ้อนตา ยิ้มพลงมองเส้นเสากวาง

เส้นเสากวางวางสร้อยชีวิตยืนยาวสำหรับแขกพิเศษไว้ในถาดเส้นหนึ่ง อย่างจำยอม แล้วกล่าวไปตามมารยาท “คุณชายดื่มเครื่องดื่มเหมยเปรี๊ยวก็แถมให้เช่นกันเจ้าคะ”

หลินเยียนเลียริมฝีปากครั้งหนึ่ง มองเส้นเสากวาง รอยยิ้มจางๆปรากฏในแววตา ผ่านไปครู่หนึ่งจึงได้รับสร้อยชีวิตยืนยาวไว้ “ขอบใจยิ่ง”

เส้นเสากวางรู้สึกราวกับถูกหยอกเย้า เมื่อครู่เขาคงไม่ได้คิดจะให้ข้าช่วย
ผูกสร้อยให้หรอกนะ

หลินเยียนกับผุยผุยนั่งตรงข้ามกัน ทั้งสองกำลังเล่นหมาก

ในที่สุดเทศกาลสวนอันธรมมาทรกรรมก็ผ่านพ้นไป ชาวเมืองต่างพากัน
ไปเฉลิมฉลองที่ริมแม่น้ำจิวี่ ไม่มีอุบัติเหตุเบียดเสียดหรือเหยียบกัน
จนได้รับบาดเจ็บ ขบวนเสด็จเคลื่อนออกมาอย่างราบรื่นและเคลื่อนกลับไป
อย่างราบรื่นเช่นกัน สองวันนี้ราชทูตจากดินแดนต่าง ๆ ที่นำของขวัญมาถวาย
ต่างเดินทางออกจากเมืองหลวงไปแล้ว ในที่สุดช่วงเวลาที่ยุทธนางเมืองจิงจ้าว
ต้องอยู่ประจำการทุกคนก็สิ้นสุดลง

หลินเยียนใช้ชีวิตในวันหยุดตามปกติ ขณะที่ผุยผุยมาฝากห้อง
ที่จวนสกุลหลินอีกแล้ว

ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ผุยผุยก็โยนเม็ดหมากยอมแพ้ ดึงหมอนอิงมา
เอนกายลงบนตั่ง ความมกัลดกั้มแฝงอยู่บนใบหน้าอันหล่อเหลา

หลินเยียนเก็บเม็ดหมากกับกระดานหมากเอง

จู่ๆ เส้นไหมหลากสีในแขนเสื้อของหลินเยียนก็แวผ่านตาของผุยผุย
ดูเหมือนจะเป็นสร้อยชีวิตยืนยาว เขาอดหัวเราะไม่ได้ “เป็นขุนนางที่ฮ่องเต้
ทรงชื่นชมโดยแท้ แม้ยามประทานสร้อยชีวิตยืนยาว ผู้ทรงธรรมยังทรง
คิดถึงเจ้า”

หลินเยียนดึงแขนเสื้อลงมาบังสร้อยราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น “สร้อยนี้
ผู้ทรงธรรมมิได้เป็นผู้ประทานให้”

“ฟูเหรินผู้เฒ่าผูกให้เจ้าอย่างนั้นรี” แม้ช่วงเดือนห้าจะมีเพื่อนขุนนาง
สวมสร้อยเช่นนี้กันมาก แต่ผุยผุยรู้ว่าปกติแล้วหลินเยียนไม่ชอบสวม
เครื่องประดับเหล่านี้ จึงได้เอ่ยถาม

“ไม่ใช่”

จู่ๆ ผุยผุยก็คาดเดาได้อีกทางหนึ่ง “อย่าบอกนะว่า...” รวดเร็ว
เสียจริง สองคนนั้นมอบของขวัญแทนใจให้กันและกันแล้วหรือ! พอคิดถึง
บุพเพอาละวาดระหว่างตนกับองค์หญิงผู้ส่วย ผุยผุยอิจฉยยิ่งนัก เหตุใด

ชะตาชีวิตของอันหฺรานจึงดีเช่นนี้ เส้นทางชีวิตขุนนาง เส้นทางความรัก ล้วนแต่ราบรื่นยิ่ง

“เจ้าอย่าคิดมากไป มิได้เป็นดังที่เจ้าคิด” หลินเยี่ยนแหม่มปากแล้วอธิบาย

เผยเผยเล็กคิ้ว “แม่นางเล่นไม่ได้เป็นผู้มอบให้อย่างนั้นรี”

หลินเยี่ยนปิดปากล่องใส่เม็ดหมาก “เรื่องขององค์หญิงใหญ่ เจ้าต้องตรองให้ดี ช่วงนี้เจ้าหน้าที่เมืองจึงจำวผู้รับผิดชอบสอดส่องดูแลความสงบเรียบร้อยในเมืองมักเอ่ยถึงเรื่องนี้”

หลังงานเลี้ยงริมน้ำหน้าฉวีในวันตวนอู่ องค์หญิงผู้อยู่กับขุนนางหนุ่มคนหนึ่งนั่งรถม้าคันเดียวกันกลับมา เรื่องนี้ถูกเล่าลือไปทั่ว กลายเป็นเรื่องราววาวหาวมาที่บรรยายอย่างละเอียด ราวกับผู้เล่าได้เห็นเหตุการณ์จริง

เผยเผยอธิบาย “เรื่องที่เกิดในวันตวนอู่มิได้เป็นอย่างที่เล่าลือกัน...” เอ่ยไปได้ครึ่งๆ กลางๆ เขาก็หลุดหัวเราะออกมา แต่แล้วกลับถอนใจเบาๆ ครั้งหนึ่ง ช่างเหมือนกับคำพูดเมื่อครู่ของอันหฺราน ดูท่าทุกคนต่างก็มีเรื่องทุกข์ที่ไม่อาจบอกใครได้

เผยเผยเอ่ยด้วยสีหน้าและน้ำเสียงจริงจัง “หากถูกใจ ก็จงอย่าพลาดโอกาสไป เจ้าเห็นข้อดีของแม่นางเล่น คนอื่นย่อมเห็นเช่นกัน หากถูกพวกมือไวเท้าไวชิงไปก่อนจะกลายเป็นว่าตลาดกันไป ทั้งที่ต่างฝ่ายต่างมีใจต่อกันแท้ๆ...” เผยเผยส่ายหน้า ถอนใจอีกครั้ง

หลินเยี่ยนนำหมากไปเก็บเข้าที่ กลับมานั่งขัดสมาธิบนตั่ง สองมือกุมกันวางไว้บนตัก นิ้วชี้กับนิ้วกลางข้างขวายื่นเข้าแขนเสื้อข้างซ้าย ลูบคลำลายถักบนสร้อยชีวิตยืนยาว...เขาเพิ่งติดนิสัยทำเช่นนั้นช่วงหลังนี้เอง

เผยเผยรู้จักนิสัยของเขาคดี จึงคิดว่าเขาจะไม่ตอบ แต่ผ่านไปพักใหญ่ กลับได้ยินเขาเอ่ยว่า “อย่างไรเสียก็ต้องถามความรู้สึกของนางให้แน่ใจเสียก่อนจึงจะดี”

แม้แต่เผยเผยผู้เป็นทุกข์เพราะรักยังรู้สึกขัน “นี่เจ้ายังไม่แน่ใจว่านางรู้สึกเช่นไรอย่างนั้นรี ไม่น่าเชื่อว่าหลินอันหฺรานจะมีความรู้สึกเกรงว่าจะไม่ได้มา หากได้มาก็เกรงว่าจะเสียไป ไม่ต่างจากคนทั่วไป! เมื่อครั้งที่ยังอยู่

เหอตง มีหญิงสาวมากมายเพียงใดที่ฝากคนนำหัวเซ็งมาให้เจ้า หลังจากเจ้าไปเป็นขุนนางท้องถิ่น และมาประจำในเมืองหลวงนี้ คงมีหญิงสาวทำแบบนี้ไม่น้อยเช่นกันใช่หรือไม่ เจ้าเป็นที่หมายปองของเหล่าธิดาขุนนาง แต่กลับ...”

เผยเผยรู้สึกแหม่นนางเสี้ยนผู้ซึ่งเป็นบุคคลน่าทึ่ง ทำให้อันทรานเผ่าคิดถึงยังไม่เท่าไร แต่ดูท่าทางกลับไม่ได้คิดถึงอันทรานมากมายแต่อย่างใด...

ทุกข์เพียงลำพังมีสู้มีทุกข์ร่วมกัน เผยเผยอยากหัวเราะออกมาดังๆ ในยามนี้

ฮ่าๆ หลินอันทราน เจ้าเองก็มีวันนี้เช่นกัน!

ทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทที่รู้จักกันตั้งแต่เด็ก หลินเยียนรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ หลังเม้มปากพลางมองเขาผาดหนึ่ง คิดๆ ดูแล้วก็หัวเราะออกมาเองเช่นกัน

แม้ชอบทำตามใจอยาก แต่เผยเผยก็ยังรู้กาลเทศะ ช่วงบ่ายตอน หลินเยียนไปกินของว่างที่ร้านเสี้ยนจี้ แหม่อยากรู้อยากเห็นยิ่ง แต่เขาก็อดกลั้นไว้ไม่ตามไปด้วย

เมื่อก้าวเข้าประตูร้าน หลินเยียนก็ได้ยินแหม่นนางเสี้ยนกำลังพูดคุยกับชายหนุ่มคนหนึ่งอย่างสนุกสนาน แหม่นนางเสี้ยนยิ้มตาหยี สีหน้ามีความสุขราวกับได้กำไรก้อนโต ทันใดนั้นคำเตือนของเผยเผยก็ผุดขึ้นในสมองของ หลินเยียน

ก็เสี้ยนเสากวงได้กำไรก้อนโตจริงๆ นี่นา!

หลังไปตั้งแผงขายของที่ริมแม่น้ำฉวีหลายครั้ง ทั้งยังมีทันฮวาหลวงช่วยเป็น ‘แบรนต์แอมบาลเตอร์’ ฮวาเกาของเสี้ยนเสากวงก็เริ่มมีชื่อเสียงแล้วจริงๆ ตอนนั้นมีคนบอกว่า เกาของร้านเสี้ยนจี้ดีกว่าของโรงผลิตเกาที่มีชื่อเสียงในตลาดตะวันออกและตลาดตะวันตกเสียอีก เสี้ยนเสากวงคิดว่าคนผู้นั้นเพียงชมไปตามเรื่อง คิดไม่ถึงว่าจะมีคนนำเรื่องนี้ไปเล่าให้คนของโรงผลิตเกาฟังจริงๆ มิฉะนั้นทายาทผู้สืบทอดกิจการจะมาหาจนถึงร้านเช่นนี้หรือ

คนผู้นี้สกุลเซ้า ชื่อเจี๋ย ชื่อรองอิงเสียน ที่บ้านเปิดร้านฮวาเกาที่มีชื่อเสียงที่สุดในฉางอัน...ร้านก๊วยเซียงหยวน ร้านก๊วยเซียงหยวนทำฮวาเกาขายมาอย่างต่อเนื่องกว่าร้อยปี ก่อนหน้านั้นเรื่องที่หยวนเจี๋ยชื่อไท่เคยเล่าให้ฟังว่าในตลาดตะวันออกมีโรงผลิตเกาอยู่แห่งหนึ่ง เนื่องจากเจ้าของโรงผลิต

ทำฮวาเกาได้ดี จนได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนนางนอกราชการ ด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงต่างเรียกขานว่า 'ขุนนางนอกราชการฮวาเกา' ขุนนางท่านนี้ก็คือปู่ของคุณชายเซ้านั่นเอง

บัดนี้สกุลเซ้ามีกิจการไม่น้อย มิได้คาดหวังจะพึ่งพารายได้จากฮวาเกาเท่านั้นแล้ว แต่ในเมื่อเป็นกิจการแรกเริ่มของบรรพบุรุษ ลูกหลานทุกคนที่เป็นทายาทสายตรงเมื่อเติบโตใหญ่แล้ว ล้วนต้องไปประจำที่โรงผลิตฮวาเการะยะหนึ่ง

ช่วงนี้เซ้าเจี้ยประจำอยู่ที่โรงผลิตฮวาเกา ได้ยินลูกค้าสองคนคุยกันว่าที่ริมแม่น้ำฉางวีมีร้านหนึ่งทำฮวาเกาได้ดียิ่ง แต่ยามปกติไม่ขาย จะขายเฉพาะช่วงเทศกาล ต่อมาจึงได้ยินอีกว่า ร้านที่ว่านี้เป็นแผงขายฮวาเกาของร้านสุราเส้นจี้ในซอยจงเสียน วันนั้นเซ้าเจี้ยมาเยี่ยมเพื่อนในซอยจงเสียนนี้ก็ถึงร้านเส้นจี้ซึ่งขึ้นมาจึงมาเยือนที่ร้าน

ร้านสุราแห่งนี้ไม่ใหญ่ แต่ภายในและภายนอกร้านแลดูสะอาดสะอ้าน มีชีวิตชีวา เซ้าเจี้ยมองภาพและของตกแต่งชิ้นเล็กชิ้นน้อยบนผนัง คิดว่าการที่ร้านนี้ทำฮวาเกาได้ดีไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจ

กระทั่งได้พบแม่นางเจ้าของร้าน ทั้งได้กินฮวาเกาไปหลายแบบ ได้ดื่มเครื่องดื่มเหมยเบรี่ยวเซ่เย็นไปหนึ่งกา เซ้าเจี้ยก็ตัดสินใจทันที

“ในเมื่อท่านเป็นคุณชายสกุลเซ้าแห่งร้านก๊วยเซียงหยวนในตลาดตะวันออก เหตุใดจึงถูกใจตำรับเกาของร้านเล็กๆ เช่นร้านเรา” เส้นเสากวงยิ้มถาม

เส้นเสากวงเคยตามไปแกะรอยร้านก๊วยเซียงหยวนอันเลื่องชื่อในตลาดตะวันออก สั่งฮวาเกาชิ้นช้อมหาหลายชนิด ล้วนอร่อยยิ่ง โดยเฉพาะเกาตอกก๊วยที่โด่งดังที่สุด ทั้งหวานทั้งหยุน ไม่ฝืดคอ กลิ่นหอมของตอกก๊วยพอเหมาะพอดี ไม่ฉุนเกินไปสำหรับคนเหนือ มีเอกลักษณ์เฉพาะตนโดยแท้

เกาเตียนที่ตนทำจะว่าประณีตก็ประณีตอยู่ แต่หากถามว่าทำยากหรือไม่ กลับไม่ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นผู้เชี่ยวชาญในวงการเพียงบิออกแล้วลองชิมไม่กี่ครั้ง ย่อมทำออกมาได้ใกล้เคียงกัน ในยุคสมัยที่ไม่มีสิทธิบัตร คุณชายท่านนี้กลับจะซื้อตำรับวานโด้หวงและตำรับเกาผลไม้

หลากหลายชนิดด้วยเงินหนึ่งร้อยตำลึงเงิน ย่อมถือเป็นเรื่องแปลกประหลาดอยู่บ้าง

“แม่นางน้อยพระมัตระวังตนมากจนเกินไป!” เซาเจี้ยยืมเอ่ย

“เช่นนั้นข้าขอบอกแม่นางน้อยตามตรง แม้เกาสองชนิดนี้จะดี แต่มีลู่
วิธีการขายเกาของแม่นางน้อย เมื่อครู่ข้าได้ยืมบาทหญิงของแม่นางน้อยบอกว่
ที่ร้านมีกล่องของขวัญบรรจุวาเกาหลายแบบ ต่างกันไปตามโอกาสและ
เทศกาลต่าง ๆ มีทั้งกล่อง ‘หนทางเบื้องหน้าวิจิตรงดงาม’ กล่อง ‘ดอกไม้งาม
พระจันทร์กลม’ และกล่อง ‘วาสนา ยศศักดิ์ อายุยืน มงคล’ ภายในกล่อง
มีเกาเตี้ยนหลากหลายพิมพ์ลายอันเหมาะสมจัดเรียงไว้...

“แม้ข้าจะไม่เคยเห็นกับตา แต่เมื่อได้ลิ้มรสเกาเตี้ยนหลายชนิดเมื่อครู่
มองลวดลายบนขนนม ก็สามารถจินตนาการได้ว่ากล่องของขวัญที่วานี้
เป็นอย่างไร น่าเสียดายที่ข้าไม่ชอบออกมาเบียดเสียดกับผู้คนในช่วงเทศกาล
มิฉะนั้นคงไม่ต้องจินตนาการเองอยู่ตรงนี้ ด้วยเหตุนี้เอง ข้าจึงอยากหยิบยืม
วิธีการเช่นนี้ไปใช้บ้าง แต่หากนำความคิดของแม่นางน้อยไปใช้โดยไม่มีการ
ตอบแทนใดๆ ข้าก็รู้สึกไม่สบายใจ...” เซาเจี้ยหัวเราะ เผยให้เห็นเขี้ยวสองซี่

มองชายหนุ่มผู้หัวเราะได้น่ารักยิ่งผู้นี้ ฟังถ้อยคำตรงไปตรงมาเช่นนั้น
เส้นเสากวงรู้สึกราวกับได้กลับไปอยู่ในยุคปัจจุบัน ผู้คนในสมัยราชวงศ์นี้เคยชิน
กับการกล่าวอ้อมค้อม มิต้องเอ่ยถึงรองเจ้าเมืองหลินผู้กดขี่และเก็บงำความ
รู้สึกทุกเรื่อง แม้แต่คนทั่วไปก็ยังหาผู้ที่ ‘กล่าวความในใจตามตรง’ เช่นนี้ได้ยาก

ยังต้องยืนยันคำเดิมว่า ความคิดสร้างสรรค์ในการขายเช่นนี้มีลู่
ตำรับเกา ด้วยทุกคนสามารถนำไปใช้ได้ แต่คุณชายเซาท่านนี้กลับยินดีแลก
มาด้วยหนึ่งร้อยตำลึงเงิน ไม่ว่าจะเพราะร้านเก่าแก่ร้อยปีต้องการรักษา
ชื่อเสียง หรือเป็นเพราะสำนึกที่ดีในจิตใจของชายหนุ่มยังไม่สูญเสียไปก็ตาม
อย่างไรเสียก็แสดงออกถึงการให้ความเคารพ ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกนิยมชมชอบ...
โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับร้านสุราอวิ้นไหลซึ่งอยู่ในซอยเดียวกัน ร้านทุกร้าน
ล้วนต้องแข่งขันกันที่ความแตกต่าง ทว่าการแสดงออกของคุณชายท่านนี้
ช่างงดงามน่าชม!

เส้นเสากวงเป็นคนตรงไปตรงมาเช่นกัน “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ต้อง
ขอขอบคุณที่คุณชายให้เกียรติ”

เส้นเสากวางปูแผ่นกระดาษ เขียนตำรับเกาสองชนิดให้ทันทีในตอนนั้น ทั้งยังใจกว้างยิ่ง บอกให้อาหาชวนไปค้นดูว่ายังมีกล่องใส่เกาเหลืออยู่หรือไม่ บรรจุเกาที่มีอยู่ในร้านขณะนั้นให้ไปสองกล่อง “ยามปกติร้านเราขายเกาไม่มาก มีเพียงไม่กี่ชนิด คุณชายอย่าได้รังเกียจ”

เจ้าเจี้ยยิ้มเอ่ยตอบ “เยี่ยมยอด! แม่นางน้อยเป็นสตรีที่เก่งไม่แพ้บุรุษ!”

รับแผ่นกระดาษที่แม่นางเส้นยื่นให้ มองอักษรลายเส้นผอมแต่ทรงพลังบนกระดาษ เจ้าเจี้ยพลันส่งเสียงครางราวกับปวดฟัน “เก่งไม่แพ้บุรุษจริง ๆ แม้แต่ตัวอักษร แม่นางน้อยก็ยังเขียนได้ดีเพียงนี้...หากข้าเขียนอักษรได้เช่นนี้ ย่อมวางท่ากระหม่อมยิ้มอย่างยามอยู่ในหมูพี่น้องได้”

เจ้าเจี้ยเอ่ยถึงเรื่องไม่งามในเรือนออกมาเอง “ขอบอกแม่นางน้อยตามตรง คนในครอบครัวข้ามีฝีมือกันทุกรุ่น แต่กลับไปมีฝีมือด้านอื่นเสียหมด ไม่มีฝีมือท่องตำราหรือขีดเขียนตัวอักษรเลย...” พุดจบก็หัวเราะลั่น

เส้นเสากวางชอบชายหนุ่มผู้นี้เสียจริง หากไม่มีความมั่นใจในตนเองมากพอคงไม่กล้าเหยียดหยันตนเองด้วยท่าทางเบิกบานเช่นนี้

เส้นเสากวางยิ้มเอ่ย “ขอบอกคุณชายตามตรงเช่นกัน ข้าน้อยเองก็มีฝีมือ แต่กลับไร้ฝีมือเย็บปักถักร้อย เคาระหัดที่ทรงวลันต์ซึ่งแขวนอยู่ในลานเรือนแขวนไว้สูง มิฉะนั้นคงน่าอับอายยิ่ง...”

เจ้าเจี้ยหัวเราะเสียงดัง

เส้นเสากวางก็หัวเราะเช่นกัน

อวีซานซึ่งเข้าไปหยิบเนื้อตากแห้งในเรือนหลังกับหลินเยียนซึ่งเพิ่งเข้าประตูร้านมาฟังอยู่เงียบ ๆ

เจ้าเจี้ยเห็นหลินเยียนพลันสะดุ้งตกใจ รีบลุกขึ้นยืนก่อนเดินเข้าไปคำนับ “คารวะรองเจ้าเมืองหลิน”

ร้านค้าในตลาดตะวันออกและตลาดตะวันตกที่อยู่ใกล้วังหลวงย่อมต้องติดต่อสัมพันธ์กับหน่วยงานราชการอยู่เนือง ๆ เจ้าเจี้ยเคยพบรองเจ้าเมืองหลินผู้นี้สองครั้ง เพียงแต่ไม่เคยพูดคุยกัน

หลินเยียนมองเขาอย่างประเมินผาดหนึ่ง ยิ้มน้อย ๆ “คุณชายคือ...”

เช่าเจี้ยบอกฐานะของตน หลินเยียนพยักหน้า แล้วเดินไปนั่งตรง
ที่ประจำริมหน้าต่าง

เส้นเสากวางยกเครื่องตีไปให้เช่นเคย ถามเขาว่าจะรับอะไร

เช่าเจี้ยเกรงว่าจะรบกวนการรับประทานอาหารของแขกพิเศษท่านนี้
อีกทั้งบ่าวยังนำเงินหนึ่งร้อยตำลึงเงินมาให้แล้ว หลังชำระเงินเรียบร้อย
จึงกล่าวลากับเส้นเสากวาง ทั้งเดินไปกล่าวลากับรองเจ้าเมืองหลิน จากนั้น
ค่อยออกจากร้านไป

ตอนเพิ่งเข้ามาในร้านสุรา รองเจ้าเมืองหลินมีสีหน้าเคร่งขรึมยิ่ง
เมื่อเส้นเสากวางยกอาหารไปให้กลับพบว่า บัดนี้เขาดูอ่อนโยนขึ้นแล้ว แหม
ใจบุรุษเปรียบได้กับเข็มกันมหาสมุทร รองเจ้าเมืองผู้มีใบหน้าเช่นอากาศ
เดือนหก¹³ ไม่รู้ว่ามีเมื่อใดรองเจ้าเมืองหลินผู้นี้จะเป็นเหมือนคุณชายเช่า
ผู้เพิ่งจากไปได้ นางคิดว่าความเป็นไปได้มีไม่มากนัก ด้วยนิสัยของคนเรา
นั้นเปลี่ยนแปลง

เนื่องจากเส้นเสากวงเลือกฮวาเกาที่ดูดีให้คุณชายเช่าทำนั้นไปหมดแล้ว
นางจึงสั่งให้อู่ว่านทำอาหารที่ปรุงเสร็จเร็วให้หลินเยียนสี่ห้าอย่าง นกคุ้มทอด
ผัดขึ้นฉ่ายไปเหอ¹⁴ แดงร้านผัดกุ้ง เต้าหู้ผัดไข่แดงเค็ม และโจ๊กใส่ถั่วเขียว
ซึ่งเตรียมไว้สำหรับขายมือค้ำหนึ่งซาม กับฮวาเจวียนตันหอมชิ้นเล็ก ๆ
อีกสองชิ้น

ปริมาณอาหารแต่ละชนิดไม่มาก ใส่ไว้ในจานใบน้อย ในจานมีทั้ง
สีแดง ขาว เขียว และเหลือง สดใสสวยงามทีเดียว โจ๊กขามเล็กๆ ไม่กล้า
ใส่น้ำตาลมาก ด้วยลูกค้ำท่านนี้ชอบอาหารรสจืดและไม่มัน ไม่ชอบรส
หวานเลี่ยน ทั้งกับข้าวที่เตรียมไว้ยังมีรสเค็มด้วย

¹³ ช่วงเดือนหกในจีนมักมีสภาพอากาศแปรปรวน ประเดี้ยวแดดออก ประเดี้ยว
ฝนตก ยากจะคาดเดา จึงมักนำมาเปรียบเทียบกับใบหน้าของเด็กที่จู้ ๆ ก็หัวเราะ
แต่แล้วจู้ ๆ กลับร้องไห้

¹⁴ หรือแปะชะ ในภาษาจีนแต้จิ๋ว พิซสมุนไพรรชนิดหนึ่งที่นิยมนำมาประกอบอาหาร
รสชาติหวานอมขม มีฤทธิ์เย็น ช่วยบำรุงปอด บำรุงสมองและคลายประสาท

หลินเยี่ยนตักโจ๊กเข้าปากคำหนึ่ง ทั้งข้าวและถั่วเขียวล้วนต้มจนได้ที่พอดี มีรสหวานจางๆ แต่ไม่กลมกลื่นหอมและรสชาติดั้งเดิมของโจ๊ก ดวงตาของเขาที่เป็นแนวโค้งเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

เส้นเสากวางในภพนี้สายตาดี มองผาดเดียวก็เห็นเส้นไหมถักที่ข้อมือเขา ขณะกำลังหยิบชวาวเจี๋ยนต้นหอม เดิมคิดจะหยอกเขาเล่นแต่พลันต้องชะงักไป

มองใบหน้าหล่อเหลา ไหล่กว้าง เอวคอด และมีผอมขาวเรียวยาว คู่ขนานของหลินเยี่ยน จู่ๆ เส้นเสากวางกลับคิดถึงคนนามผู้มีรูปร่างอวบอ้อมอีกคน...ที่เป่าผู้เงินอายุด้วยสร้อยประจำดวงงามชมด ทั้งนางยอมอดคิดมิได้ถึงความรู้สึกเสียดายของเป่าอวีที่มิได้ลูบคลำ¹⁵

เส้นเสากวางเองก็เสียดายยิ่ง คิดถึงอ้อมกอดในวันนั้นขึ้นมาอีกครั้ง ความรู้สึกจากมือสัมผัสศรานั้นไม่เลวจริงๆ ยามสวมเสื้อผอม แต่หากถอดเสื้อ...ดูทำน่าจะมีเนื้ออยู่บ้าง...

หลินเยี่ยนซันตา สบตากับเส้นเสากวาง ดวงตาของนางสดใสแวววาว เส้นเสากวางยิ้มตาหยี หลินเยี่ยนละสายตาจากนาง แต่มุมปากกลับยกขึ้น

หลังพ้นวันดวงนอไปก็เข้าสู่ช่วงที่อากาศร้อนจัดจริงๆ แล้ว ตะวันดวงใหญ่ สาดแสงเจิดจ้า พื้นดินต้องแสงแดดร้อนแผดเผา ฝุ่นร้อนเบาบางลอยรมผู้คน สุนัขขุดหลุมตรงที่ร่มข้างกำแพง นอนซึ่มหลบแดดอยู่ในนั้น แม้แต่ลูกเจี๊ยบที่เลี้ยงไว้ก็ยังเรียบบร้อยขึ้นมาก ไม่ได้จ้องจะมุดออกจากเล้ามาทำลายสวนผักเหมือนอย่างเคย

---

¹⁵ หรือเป็นเนื้อหาช่วงหนึ่งในตอน 28 ของวรรณกรรมเรื่อง *ความฝันในหอแดง* โครงเรื่องหลักของวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นเรื่องราวรักสามเส้าของ เจี๋ยเป่าอวีหรือเป่าอวี เหวียเป่าไซหรือพีเป่า และหลินได้อวีหรือน้องหลิน ใจความโดยสรุปที่ผู้เขียนกล่าวถึงในที่นี้คือ ครั้งหนึ่ง เป่าอวีขอดูสร้อยประจำดวงงามชมดที่พีเป่าสวมอยู่บนข้อมือซ้ายที่เป่าถอดสร้อยแล้วยื่นให้เป่าอวี เห็นเป่าอวีอึ้งงันก็เข้าใจไปเองว่าฝ่ายชายเขินตน พีเป่าจึงเงินอายุเสียจนทำสร้อยหล่น แต่ความจริงแล้วเป่าอวีกำลังคิดถึงน้องหลิน นึกเสียดายที่น้องหลินมิได้มีแขนขาอวบอ้อมเช่นพีเป่า มิฉะนั้นเขาคงได้ลูบคลำสักหน่อย

ช่วงเวลาเช่นนี้ ไม่ว่าจะเรื่องใดก็ต้องเลื่อนออกไปก่อน เส้นเสากวางหลบอยู่ในร้านไม่ออกไปไหนทุกวัน มีชีวิตอยู่ได้ด้วยเครื่องดื่มและผลไม้ที่แช่เย็นในบ่อน้ำลานหลังร้าน มือเช้า มือค่ำยังดีหน่อย แต่มือกลางวันนางกินได้เพียงไม่กี่คำเหมือนแมวตม

เมื่อเห็นเส้นเสากวางกินมือกลางวัน อวีซานก็ขมวดคิ้ว เส้นเสากวางยิ้มอย่างเอาใจ พยายามกินเพิ่มอีกสองสามคำ นางเข้าใจ การที่พ่อครัวต้องอดสู้อยู่เฝ้าหน้าเตาไฟอยู่ในครัวช่วงที่อากาศร้อนจัด แต่คนกินกลับไม่ชอบอาหารที่ทำ ถือเป็นเรื่องที่ไม่อาจทนรับได้!

ขณะที่อาหารวนกับอาซังกลับกินเก่งตลอดทั้งปี ทั้งยังไม่เลือกกินอากาศร้อนเช่นนี้ แต่ไม่ว่าจะหิวตอนเช้าหรือตอนบ่าย อาหารนั้นก็กินหุบยับไล่เนื้อโมราลับได้สองชิ้น หรือไม่ก็กินอวีเจียนเมียนได้หนึ่งชิ้นลั้งถึง... อาซังก็เช่นเดียวกัน

ตั้งแต่มาอยู่ที่ร้านเส้นจี้ อาซังอ้วนขึ้นไม่น้อย แต่กลับไม่สูงขึ้นเลย ขณะที่อาหารวนอยู่ในวัยกำลังโตช่วงสุดท้าย นางจึงโตเอาๆ สูงขึ้นปีละหลายซุน

เส้นเสากวางลองแปลงหน่วยความสูงของตนเอง น่าจะสูงราวหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร ขณะที่อาหารวนสูงกว่านางเป็นคืบ อย่างน้อยก็ต้องสูงเกินหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร ลำตัวก็กว้างกว่าเช่นกัน คำทำนายทายทักของอวีซานเป็นจริงจนได้ อาหารวนต้องเสียใจในเดือนหกเจ็ดแปดจริง ๆ

ทว่าบรรดาลูกค้าต่างคิดว่าเช่นนี้ดียิ่ง “ดูคนของร้านนี้รู้แล้วว่าอาหารอร่อย! ดูสิ รูปร่างลักษณะของพวกเขาช่างมีราศีนัก”

เส้นเสากวางกับอวีซานซึ่งไม่ค่อย ‘มีราศี’ นักจนด้วยคำพูด

เส้นเสากวางกับอวีซานต่างตำหนิกันและกัน คนหนึ่งคิดว่าอีกฝ่ายกินก็ไม่ค่อย แต่เหตุใดจึงกินแล้วไม่อ้วน ช่างเสียหน้าแม่ครัวใหญ่เสียจริง! ส่วนอีกคนก็นึกถึงภัยจอยู่ทุกวัน คิดว่าอีกฝ่ายกินอาหารน้อยกว่าแมวตมเสียอีก ทั้งตะกละทั้งเลือกกิน...

เส้นเสากวางรู้ลึกกว่าตนเองถูกใส่ร้ายอยู่ครั้งหนึ่ง เรื่องที่กินน้อยเป็นเรื่องจริง แต่ที่ว่าตะกละกับเลือกกินนั้นไม่เป็นความจริง! เจ้าก็เห็นว่าซ้ำ

ประทั่งชีวิตด้วยโจ๊กเปล่ากับเครื่องเคียงอยู่ทุกวัน

โจ๊กมือเช้าและมือค่ำของร้านเส้นจี้มีทั้งโจ๊กเปล่า โจ๊กใส่ถั่วเขียว โจ๊กใส่
ไปเหอเม็ดบัว โจ๊กใบบัว โจ๊กผักใส่เนื้อไม่ติดมัน...เปลี่ยนวัตถุดิบไปเรื่อยๆ

ส่วนเครื่องเคียงนอกจากจะมีผักสดตามฤดูกาลแล้ว ยังมีผักดองเค็ม...
อู๋ชานทำผักดองอย่างอาหารของชนชั้นสูงไว้หลายชนิด ทั้งผักกาดขาวดอง
หัวไชเท้าดอง แดงกวาดอง ขิงอ่อนดอง ทั้งยังมี ‘อาหารที่ทำจากของหมักดอง’
เช่น ปลาหมักข้าวหมากทอด เนื้อตากแห้งผัดน้ำปรุงรสจิวี่ และไข่ดองเค็ม

เส้นเสากวงไม่สนใจ ‘ผลควอนตัมซีโน’ ยังคงไปเฝ้าสังเกตุหัวถั่วหมัก
ของนางอยู่บ่อยๆ จินตนาการว่าหากกินโจ๊กกับยำหัวถั่วหมักก็ของคุณถึงหลู่ซุน
รสชาติจะเป็นอย่างไร พลังทำลายแบบอู๋ชาน ด้วยการหยิบไม้เสียบอาหาร
มาจิ้มดู...แต่เมื่อจิ้มลงไปแล้วกลับไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง จะเห็นได้ว่า
จาก ‘เนื้อสดอ่อนเยาว์’ กลายเป็น ‘เนื้อตากแห้งอาวูโล’ ซึ่งมีแวนตาทรงเส้นที่
ต้องผ่านกาลเวลายาวนานเพียงใด จะรีบร้อนไม่ได้

จากนั้นเส้นเสากวงก็คิดถึงรองเจ้าเมืองหลินผู้เปรียบเหมือน ‘หัวถั่ว
ที่แขวนตากมานานสองปี’ เขาน่าจะอายุราวยี่สิบห้ายี่สิบหกได้กระมัง หากนับ
ตามอายุและหน้าตา ถือว่าเขายังสดใหม่ยิ่ง แต่ใครใช้ให้เขา ‘มีพรสวรรค์
แปลกประหลาด’ กันแล้ว ถึงขั้นอาศัยความสงบนิ่งดูจูกูเขาไท่¹⁶ ยามเผชิญกับ
เรื่องราวต่างๆ มาทำให้ระยะเวลาในการหมักสั้นลงได้...

คิดถึงท่าทีของเขาในระยะหลังนี้ แวนตาที่เก็บซ่อนถ้อยคำนับพันไว้
ดวงตาที่โค้งขึ้นยามยิ้ม ตึงเนื้อตรงกลางริมฝีปากบนหลังซดน้ำแกง รวมถึง
แขนและเอวของเขา เส้นเสากวงพลันรู้สึกร้อนรณเล็กน้อย หนักแน่นไว้นะ
ศีลธรรมจรรยาของข้า!

ในที่สุดเส้นเสากวงก็กินผักดองเค็มจนเบื่อ จึงยื่นกรงเล็บปีศาจไปยัง
สิ่งมีชีวิตชนิดอื่นบ้าง

ช่วงเช้าตรู่ ตอนนำคนขายปลา นำปลามาส่งเรียบร้อยแล้ว เส้นเสากวง

---

¹⁶ เป็นสำนวน หมายถึง สงบนิ่ง มั่นคง ไม่สั่นคลอน เจกเซนกุเขาไท่ ซึ่งเป็น
หนึ่งในห้าภูเขาสี่ค้ำของจีน

ยิ้มถาม “ท่านนำช่วยหาตักแตนกับจักจั่นมาให้สักหน่อยได้หรือไม่ จักจั่นต้องจับตัวอ่อนที่เพิ่งคลานออกจากใต้ดิน ยังไม่ได้ลอกคราบ จักจั่นที่บินได้แล้วหอมไม่เท่า ไม่อร่อย”

นำคนขายปลายิ้มเอ่ย “แม่นางน้อยเป็นคนมั่งมีในเมือง เหตุใดจึงอยากกินของพวกนี้เล่า ของในป่าพวกนี้ เราเอาไว้กินประทังชีวิตในป่าที่มีภัยธรรมชาติ”

“อร่อยจะตายไป ท่านนำเพียงแต่จับมาให้สักหน่อยก็พอ” เส้นเสากวางยิ้มพลาทตอบ

อย่าว่าแต่เส้นเสากวางผู้เป็นเจ้าของร้านสุราเล็ก ๆ ที่ก่อนทะเลลุมิตีมาอยู่ในชนชั้นรากหญ้าและหลังทะเลลุมิตีมาแล้วยังคงเคยเป็นนางกำนัลในวังหลวงเลย แม้แต่คนมั่งมีจริง ๆ ในสมัยราชวงศ์นี้ก็กินของจำพวกนี้เช่นกัน ดังเช่นจักรพรรดิเสวียนจง หรืออย่างปูของจักรพรรดิรัชกาลปัจจุบัน

กล่าวกันว่าปีที่สี่แห่งรัชศกโคเหยวนเกิดภัยตักแตนระบาด จักรพรรดิเสวียนจงนำตักแตนมาหนึ่งกินด้วยความโกรธแค้น กล่าวว่า ‘เจ้ากินธัญพืชทั้งห้าของราษฎรเรา ดั่งกินปอดของเราไปด้วย’ นำเหล่าขุนนางและชาวบ้านไปโจมตีฐานที่มั่นอันแข็งแกร่งของผู้ตักแตนจนได้รับชัยชนะจริง ๆ

แน่นอนว่าบัดนี้ผ่านพันรัชศกโคเหยวนมาเป็นเวลายาวนานแล้ว อีกทั้งการกินตักแตนของจักรพรรดิเสวียนจงก็มีนัยด้านการปกครองอยู่มาก ผู้ที่กินแมลงด้วยความอยากกินจริง ๆ คือปูของจักรพรรดิรัชกาลปัจจุบัน

ตามที่คนครัวเก่าแก่ในวังเล่าให้ฟัง ผู้ทรงธรรมพระองค์นั้นชอบกินน้ำปรุงรสเนื้อจักจั่นมากที่สุด นำไปย่าง นึ่ง หรือลวก จากนั้นใส่น้ำส้มสายชู น้ำปรุงรส ผักชี ผักเหลียวลงไปปรุงรส ต้องกินทุกคิมหันต์ กล่าวกันว่าคราวนั้นเมื่ขุนนางใหญ่และชนชั้นสูงมากมายกินตาม แต่จักรพรรดิรัชกาลก่อนและจักรพรรดิรัชกาลปัจจุบันกลับไม่ชอบอาหารจานนี้สักเท่าไร

เส้นเสากวางไม่รู้ว่าเหล่าขุนนางใหญ่และชนชั้นสูงยังชอบกินอาหารชนิดนี้ อยู่หรือไม่ เอาไว้วางอาจจะถามรองเจ้าเมืองหลินดู

อาชีพเดิมนำคนขายปลาคือทำนา ตั้งแต่จับปลามาขายในเมืองเมื่อปีที่แล้ว กลายเป็นผู้จัดหาวัตถุดิบให้ร้านเส้นจี้ ชีวิตสบายขึ้นมาครั้งก่อน

ปีแล้ว ในเมื่อแม่ nang น้อยอยากกิน เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นย่อมต้องช่วย ทั้งแม่ nang น้อยยังบอกแล้วว่านางจะซื้อ

วันรุ่งขึ้นหน้าคนขายปลา นำตัวอ่อนจักจั่นมาให้ไหลหนึ่งจิ้งจก...ที่บ้านเกิดของเสี้ยนเสากวงเรียกว่า "จื่อเหลี่ยวโหวร์" ทั้งยังใช้ต้นหญ้าร้อยตุ๊กแตนเป็นพวงมาให้ลืบทว่าพวง เขาบอกว่าเด็ก ๆ ที่บ้านเป็นคนซุดจักจั่นให้เมื่อคืน ส่วนตุ๊กแตน เด็ก ๆ ตื่นขึ้นมาจับแต่เช้า

เสี้ยนเสากวงรู้สึกขอบคุณเด็ก ๆ ที่ต้องลำบากเพื่อตน นางจ่ายเงินให้มากกว่าที่ควรจ่าย ยิ้มเอ่ย "ขอบคุณเด็ก ๆ ที่บ้านทำน้ามากที่ช่วยเหลือ" ทั้งยังมอบชวาเกาให้อีกเพื่อเป็นการขอบคุณ

หน้าคนขายปลาจากไปด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เสี้ยนเสากวงเริ่มนำแมลงเหล่านั้นมาทำอาหาร

หากจะกินน้ำปรุงรสเนื้อจักจั่นเช่นจักรพรรดิ เสี้ยนเสากวงไม่มีความอดทนถึงเพียงนั้น จึงตัดสินใจปรุงด้วยวิธีทอดน้ำมัน เอลงไปทอดกินทั้งตัว

การล้างแมลงให้สะอาดเป็นขั้นตอนสำคัญที่สุดขั้นตอนหนึ่ง จากนั้นใช้พริกหอมกับน้ำเกลือหมักสักครู่ ตากลมไว้ให้แห้ง แล้วเอลงทอดในกระทะได้เลย

การทอดแมลงไม่ต่างอะไรจากการทอดลูกชิ้น ทอดด้วยไฟอ่อนก่อน เมื่อทอดไปจนพอสุกแล้ว ช้อนขึ้นจากกระทะ เรงไฟให้น้ำมันร้อนจัดแล้วทอดอีกรอบ เพื่อให้หอมและกรอบยิ่งขึ้น จากนั้นโรยพริกไทยป่นกับยี่ห่วยร่าปนเล็กน้อย จะกินเปล่า ๆ แกล้มสุรา หรือยัดเป็นไส้หุ่ปิ้ง ล้วนอร่อยยิ่ง

ของกินเช่นนี้อวีซานย่อมไม่กินเป็นธรรมดา ทว่าแม่แต่อาหวนกับอาซังก็ไม่กิน

เดิมทีอาหวนจะลองชิมดู แต่เมื่อเห็นท่าทางแยกเขี้ยวสะบัดกรงเล็บของเหล่าแมลง สูดท่ายก็ต้องถอย

แม้อาหวนจะไม่กิน แต่กลับไม่ลืมหว่าชมแม่ nang น้อยของตน "แม่ nang น้อยใจกล้าเสียจริง!"

เสี้ยนเสากวงกินอย่างเอร็ดอร่อย...ในที่สุดมือกลางวันวันนี้ก็กินอิ่มจนได้ แต่คิดไม่ถึงว่าลูกค้าที่มาเร็วคนหนึ่งจะเห็นเข้า ลูกค้าคนนี้เป็น

ลูกค้าประจำ เขาก็คือคนที่เขียนกลอนชมขุนผานไว้บนผนังด้านนอกร้านว่า
'เส้นไหมเขียนุ่มบนจานหยกขาว ขึ้นเนื้อหอมในหม้อหยกเขียว'

ต่อมาลูกค้าท่านนี้ยังเขียนกลอนชมเกาเต๋ย่น อวีเจียนเมี่ยน และ
บะหมี่เย็นของร้านเส้นจี้ โดยเขียนไว้บนผนังด้านนั้นทั้งหมด แทบจะนับได้ว่า
เป็นหัวหน้าฝ่ายสร้างสรรค์โฆษณาแบบไม่เต็มเวลาของร้านเส้นจี้

เขาเป็นปัญญาชนโดยแท้ เอ่ยเปรียบเปรยถึงบทกวี ฟูจ๊กจั้นของเฉาจื่อ
ขึ้นมาทันที 'มอบกายตนแก่พ่อครัว กระโจนสู่ถ้ำร้อนแพดเผา'¹⁷ เป็นการ
หาเหตุผลทางประวัติศาสตร์ให้ความตะกละของเส้นเสากวาง

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เส้นเสากวางจะไม่แบ่งให้เขาบ้างได้อย่างไร นางเพิ่ม
เครื่องเคียงจำพวกผัดแตงร้าน ยำหูหมู และสุรามดเขียวอีกจอก ปัญญาชน
ผู้นี้กินดีมออย่างอิมหนาสำราญ เมาได้ที่แล้วจึงตบโต๊ะขับลำนำ ขับลำนำ
จบแล้วก็แต่งบทกวี ฟูกินจ๊กจั้นตักแตนเลียนแบบบทกวี ฟูจ๊กจั้นของเฉาจื่อ
อีกหนึ่งบท

บทกวี ฟูกินจ๊กจั้นตักแตนนี้ มิได้โคกเคี้ยวเช่น ฟูจ๊กจั้น หากแต่เป็น
การสรรเสริญบ้านเมืองอันเจริญรุ่งเรืองและสงบสุข กล่าวว่จ๊กจั้นและตักแตน
ซึ่งเคยเป็นอาหารประทังชีวิตในยามเกิดภัยธรรมชาติ บัดนี้กลับเป็นได้เพียง
ของแก้ลุ่มสุรา แม้เนื้อหามบทกวีจะกล่าวถึงจ๊กจั้นและตักแตน แต่การใช้
ถ้อยคำกลับสดใสสะสลวย เป็นบทกวีที่ใช้ประโยคแบบตุลภาคผสมผสาน
กับประโยคทั่วไป¹⁸ มีลักษณะใกล้เคียงกับเสี้ยวพินในยุคทหราชวงศ์อย่างมาก

¹⁷ บทกวีฟูจ๊กจั้น ประพันธ์โดยเฉาจื่อ กวีสมัยราชวงศ์ซันตะวันออก เป็นบทกวี
ประเภท 'ฟู' ซึ่งมีลักษณะเป็นร้อยกรองกึ่งร้อยแก้ว เนื้อหาของบทกวีนี้กล่าวถึงชีวิต
นิตย และการต่อสู้กับศัตรูของจ๊กจั้น ทั้งยกย่องในความรักสงบและความบริสุทธิ์ซึ่งตรง
ของจ๊กจั้น เป็นการระบายความทุกข์กังวล ความผิดหวัง และความยากลำบากในชีวิต
ของกวีผ่านชีวิตของจ๊กจั้น

¹⁸ ประโยคแบบตุลภาค หมายถึง ประโยคที่มีโครงสร้างเหมือนหรือใกล้เคียงกัน
หรือใช้ถ้อยคำถ้อยคำในลักษณะคู่ขนาน การใช้ประโยคแบบตุลภาคผสมผสานกับประโยค
ทั่วไป เป็นกลวิธีการใช้ภาษาอย่างหนึ่งในงานประพันธ์โบราณ โดยใช้ประโยคตุลภาคควบคู่
ไปกับการใช้ประโยคทั่วไป เพื่อให้เนื้อหามีจังหวะจะโคน มีการแบ่งช่วงแบ่งตอนชัดเจนขึ้น

เส้นเสากวางอยากตบมือจนมือแดงเพื่อชมเชยเขาเสียจริง บทกวีที่มีเนื้อหาและท่วงทำนองเช่นนี้ เหมาะจะนำมาเป็นคำโฆษณามากที่สุด หากเขากล่าวเช่นกวีเอกแล้วว่า “ไม่มีใครเชื่อในความบริสุทธิ์สูงส่งของจักจั่น ใครเล่าจักแสดงให้เห็นจิตอันผ่องแผ้วของข้า”¹⁹ นางยอมทำได้เพียงปลอบใจแล้วปล่อยให้เขาเมามายสักครา แต่ยอมไม่อาจให้เขาเขียนถ้อยคำเช่นนี้ไว้บนผนัง... รังแต่จะสร้างความแตกแยก

เส้นเสากวางพูดคำกลอนเก๋บนผนังออก ปัญญาชนผู้นี้สะบัดพู่กันระหว่างที่ยังเมามาย เขียนบทกวีพู่กันไว้บนผนัง โดยเขียนเป็นอักษรสิงซูแกมเผ่าซูเช่นเดิม

นางได้แต่นึกเสียดาย น่าเสียดายที่ขาดแหล่งวัตถุดิบ หากมีวัตถุดิบเพียงพอ ด้วยคำโฆษณานี้ยอมทำอะไรได้อีกมากโข

เส้นเสากวางไม่รู้ว่าร้านสุราเล็กๆ ของตนมีความเป็นสิริมงคลอยู่มากทีเดียว เพราะต่อมาเหล่าเซียงกงเห็น ‘พู่’ บทนี้ตอนมากินอาหารที่ร้าน ทั้งยังเอ่ยถึงระหว่างสนทนาเรื่องทั่วไปกับจักรพรรดิ บัณฑิตผู้นี้จึงถูกเหล่าเซียงกงเรียกตัวเข้าจวน ต่อมาก็ได้เป็นบัณฑิตในสังกัดสำนักราชบัณฑิตด้วย

แม้สำนักราชบัณฑิตในยุคนี้จะไม่สูงส่งเท่าสำนักราชบัณฑิตในยุคต่อมา แต่ก็ได้เป็นขุนนางใกล้ชิดของโอรสสวรรค์ บัณฑิตผู้นี้สอบไม่ติดอันดับในการสอบเข้ารับราชการหลายปี แต่กลับได้ก้าวสู่เส้นทางขุนนางเพราะแต่ง ‘พู่’ เกี่ยวกับอาหารบหนึ่ง วาสนาของคนเราช่างน่าทึ่งเสียจริง

แน่นอนว่าเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นภายหลัง

ขณะที่เส้นเสากวางกำลังทอดจิวเหลียวโหวร์ หลินเยี่ยนอยู่ที่จวนของรองเสนาบดีซึ่งแห่งกรมอาญา

“ด้วยเสนาบดีพื้นของกรมเรลัมป่วย จึงเพิ่งได้สำนวนคดีของเส้นเขียนที่ก่อนหน้าอันทรานให้ข้าหามา” รองเสนาบดีซึ่งยืมพลางดันม้วนเอกสารม้วนหนึ่งบนโต๊ะไปให้

---

¹⁹ มาจากบทกวี *ร่ายกลอนจักจั่นในคุก* ของลั่วปิ่นหวัง หนึ่งในสี่กวีเอกช่วงต้นราชวงศ์ถัง เปรียบเปรยตนเองกับจักจั่นว่าตนบริสุทธิ์สูงส่ง แต่กลับต้องถูกจำคุก

หลินเยียนพยักหน้า กล่าวขอบคุณอย่างเป็นทางการ
 รองเสนาบดีซ่งยิ้มเอ่ย “แต่เนี่ยเป็นเพียงสำเนา สำนวนคดีตัวจริงไม่อาจ
 นำออกจากกรมได้ทุกกรณี”

“เยียนเข้าใจขอรับ เพียงเท่านี้ก็เป็นเรื่องยากยิ่งแล้ว”

สำนวนคดีสำคัญที่ถูกปิดผนึกเช่นนี้ ล้วนถูกเก็บรักษาไว้ในห้อง
 เก็บสำนวนคดีพิเศษ ตามระเบียบแล้ว เสนาบดีที่เกี่ยวข้องทุกกรมจะต้อง
 ลงนามอนุมัติเสียก่อน จึงจะยืมออกมาได้

แต่ในทางปฏิบัติ กลับมีวิธีเลี่ยงระเบียบอันยุ่งยากนี้ ด้วยการให้
 ผู้ที่ประสงค์จะขออ่านสำนวนคดีลงนามขอยืม รองเสนาบดีเป็นผู้ตรวจสอบ
 เสนาบดีลงนามอนุมัติ ก็สามารถยืมอ่านภายในกรมอาญาได้ รองเสนาบดีซ่ง
 ใช้อำนาจเพื่ออำนวยความสะดวกแก่หลินเยียนเล็กน้อย ด้วยการให้คนคัดลอก
 สำนวนคดีให้เขาชุดหนึ่ง

“ลูกหลานสกุลเส้นที่ขอให้อันทรานช่วยตรวจสอบสำนวนคดีเก่าผู้นี้
 คงเป็นผู้มีความสามารถโดดเด่นยิ่ง อันทรานจึงได้ลงแรงช่วยถึงเพียงนี้
 หากเขามาเมื่อหลวง อันทรานต้องแนะนำให้ซำรุ้จักด้วยเล่า” รองเสนาบดีซ่ง
 ยิ้มเอ่ย

หลินเยียนยิ้ม “ขอรับ”

ตอนที่หลินเยียนขอให้รองเสนาบดีซ่งช่วย เขาอ้างว่ามีคนรุ่นลูก
 และหลานของเส้นเขียนคนหนึ่งอยากรู้เรื่องราวในอดีต จึงให้หัวหน้าให้ตนช่วย
 สอบถาม แน่แน่นอนว่าคนที่เขากล่าวอ้างนั้นไม่มีจริง แต่บัดนี้จู่ๆ หลินเยียน
 กลับคิดถึงใครอีกคน...

รองเสนาบดีซ่งกับหลินเยียนเข้ารับราชการในเวลาใกล้เคียงกัน
 รองเสนาบดีซ่งย่อมรู้เรื่องคราที่เกิดเรื่องกับเสนาบดีซุ่ยและหลินเยียน
 หาหนทางช่วยเหลืออีกฝ่ายไปทั่ว ตอนนั้นเขาก็รู้สึกแล้วว่าคนผู้นี้คบหาได้
 หลายวันนี้ได้อ่านสำนวนคดีเก่าของเส้นเขียน รองเสนาบดีซ่งรู้สึกเศร้าใจยิ่ง
 กับเรื่องราวของเส้นงผู้นี้ ทั้งยังได้รู้ว่าเขาไม่มีลูกหลานผู้ใกล้ชิดที่ยังมีชีวิต
 เหลืออยู่แล้ว เช่นนั้นลูกหลานสกุลเส้นที่ต้องการตรวจสอบสำนวนคดีเก่า
 ของเขาย่อมไม่มีตัวตน นี่จึงเป็นการทำเพื่อคุณธรรมและความถูกต้อง

มินาเล่าจึงกล่าวกันว่า ‘วิชาวรรมกันด้วยประภท วัตถุแยกกันด้วยจำพวก’²⁰ พวกเขาต่างให้คุณค่ากับคุณธรรมและความถูกต้อง ไม่ให้ความสำคัญกับผลประโยชน์

แต่บางครั้งราคาที่ต้องแลกกับคุณธรรมและความถูกต้องนั้นช่างมากมายมหาศาล รองเสนาบดีซึ่งเอ่ย “เสิ่นกงผู้นี้กับบุตรชายของเขาสิ้นใจไปแล้ว ภรรยาและบุตรถูกส่งตัวไปยังตำหนักเยถึง ธิดาตระกูลสูงศักดิ์ เช่นนั้น เกรงว่า...”

เอ่ยถึงตรงนี้जूๆ รองเสนาบดีซึ่งก็ชะงักไป คิดถึงคู่มั้นของหลินเยียนในเรื่องเล่าลือขึ้นมาจนรู้สึกผิดเล็กน้อย จึงตีมืออีกหนึ่งรากับจะกลบเกลื่อน

หลินเยียนตีมืออีกหนึ่งเช่นกัน แวดตากลันอบอุ่น อาจี้ยังอยู่ดีมีสุขสดใสเจิดจ้าไม่แพ้ทิวทัศน์ยามวิสันต์ แต่นางควรมีชีวิตที่ดีกว่านี้อีกสักหน่อย หากวันหนึ่ง เรื่องของเสิ่นกงได้รับการล้างมลทิน...

หลินเยียนวางถ้วยชาลง วางสองมือบนตัก สร้อยชีวิตยืนยาวที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อเสียดสีกับผิวของเธอ ทำให้รู้สึกคันเล็กน้อย หลินเยียนปล่อยให้ตนคันยุบยิบเช่นนั้นต่อไป...

หลายวันนี้อากาศร้อนจัดที่สุด ตอนกลางวันยังพอทนได้ แต่ตอนกลางคืนไม่มีลมแม้แต่น้อย เสียงร้องของจักจั่นจากด้านนอกยาวบ้างสั้นบ้าง ดูเหมือนเสียงจะดังกว่าตอนกลางวันเสียอีก สุดท้ายเส้นเสากวก็นอนไม่หลับ ต้องฝืนข่มตากว่าจะหลับก็ตอนยามสาม²¹ ทั้งยังต้องตื่นตั้งแต่เช้ามืด หมอนชั้นไปหมด แผ่นหลังแนบติดกับเสื่อนอน เนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะ เอ้อ... ไยยามคิมหันต์จึงทรมาณถึงเพียงนี้

นางลุกขึ้นมาต้อน้ำเป่าเย็นๆ ถ้วยหนึ่งจึงรู้สึกดีขึ้นบ้าง จะว่าไปก็น่าแปลก เมื่อก่อนตอนอยู่ในตำหนักเยถึง นางกำนัลหลายคนนอนเบียด

²⁰ เป็นสำนวน หมายถึงบุคคล เรื่องราว และสิ่งต่างๆ ที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกัน ย่อมมาอยู่รวมกัน

²¹ หรือยามชวด อยู่ระหว่างเวลา 23.00 - 1.00 น.

อยู่ในห้องเดียวกัน ผ่านอากาศร้อนหนาวมามากมาย แต่ทุกคืนเมื่อหัวถึงหมอน นางหลับทันที ปีที่แล้วพักอยู่ที่อารามกวงหมิง มีอยู่หลายวันที่อากาศร้อนแบบชาวน่า นางก็ยังนอนหลับดี ปีนี้ได้อยู่ในเรือนของตน หน้าต่างกรุผ้าโปร่งเนื้อบาง สวมชุดนอนกระโปรงสายเดี่ยว แต่เหตุใดกลับหลับไม่ดี

เส้นเสากวงหัวเราะเยาะตนเอง พลังนึกหาสาเหตุอยู่ในใจ คงเป็นดังคำกล่าวที่ว่า ‘ความทุกข์ยากทำให้หลับ ความสุขสบายทำให้ตื่น’²² กระทบ

อาหยวนยังหลับอยู่ เส้นเสากวงไม่ได้ปลุกนาง เพียงม้วนเสื่อปลอกหมอน พร้อมกับชุดนอนที่ถอดเปลี่ยนแล้วไปซุกที่ข้างบ่อน้ำ เสื่อกับปลอกหมอนตากไว้ในลานเรือน ส่วนชุดนอนต้องเอากลับไปตากในห้อง... อย่างไรก็ตามเสื่อก็คงทำตามวิถีแห่งยุคสมัย

จากนั้นจึงไปแปร่งฟัน ล้างหน้า และถือโอกาสสระผม ในที่สุดเส้นเสากวงก็รู้สึกสบายตัว ปล่อยมวยผมที่เกล้าไว้ แล้วเดินไปหน้าร้านเพื่อดูว่ามีเช้าวันนี้อีวีซานทำอะไร

เห็นเส้นเสากวงขอบตาดำคล้ำ อีวีซานย่นคิ้วทันที “เมื่อคืนไปเป็นโจรมารึ?”

เส้นเสากวงตีสีหน้าบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ข้าเองก็ไม่อยากเป็นเช่นนั้น เจ้าคิดว่าสมบัติของชาติ²³ เป็นง่ายเพียงนั้นเลยรี

อาหยวนล้างหน้าสีฟันเสร็จแล้วตามมาเช่นกัน อาซังหิวได้วูเห่า²⁴ กลับมาจากโรงผลิตเต้าหู้ ปิงงาชิ้นน้อยของอีวีซานก็เสร็จแล้ว เส้นเสากวงช่วยช้อนไข่ไก่ที่เพิ่งต้มเสร็จออกมา นำผักตองเค็มหลายชนิดมาชอยเป็นเส้น

²² ดัดแปลงมาจากถ้อยคำของเมิ่งจื่อ ปราชญ์นักคิดคนสำคัญในยุคครุณรัฐ ที่กล่าวว่า ‘ความทุกข์ยากทำให้ชีวิตดำรงอยู่และได้รับการพัฒนา ความสุขสบายนำพาชีวิตไปสู่ความดับสูญ’

²³ ในที่นี้หมายถึง หมี่แพนด้า

²⁴ หรือเต้าหู้น้ำ ผลิตภัณฑ์เต้าหู้ประเภทหนึ่งที่มีลักษณะนิ่ม คล้ายเต้าฮวย แต่นิ่มกว่า คนจีนทางเหนือมักนำมาปรุงเป็นของคาวรสเค็ม ส่วนคนจีนทางใต้มักนำมาปรุงเป็นของหวาน

แล้วเป็นขึ้นบาง และลับจนละเอียด อวีซานยังเตรียมกระเทียมบด น้ำปรุงรส เฝ็ดจิววี น้ำปรุงรสสา น้ำปรุงรสดอกกุยช่าย และผักชีซอยไว้สำหรับใส่ลงใน ไตั่วฝูเหเนา มือเช้าของคนในร้านเส้นจี๋เป็นอันเสร็จเรียบร้อย

เส้นเสากวงรู้เพียงหลักการทำได้ฝูเหเนา แต่ทำไม่เป็น จึงบอกกับ สะไ่สกุลฉิว หลังลองทำหลายครั้งก็ได้ไตั่วฝูเหเนาคุณภาพไม่เลวทีเดียว

“มีคนซื้อไตั่วฝูเหเนาไม่น้อยเลย” อาซังบอกเช่นนั้นแล้วหัวเราะแหยะๆ “แต่ข้าไม่ต้องรอ สะไ่สกุลฉิวตักให้ข้าก่อนแล้วขอรับ” สีหน้าท่าทาง กระหยิ่มยิ้มย่อง

เส้นเสากวงยิ้ม เด็กน้อยทุกคนมีนิสัยไม่ตีบางอย่างเหมือนกันจริงๆ เช่น ชอบมีสิทธิพิเศษ แม้เป็นเพียงเรื่องเล็กๆ ก็ก็ตาม

เส้นเสากวงเองก็มีนิสัยแหย่ๆ ไม่น้อย จึงไม่ได้คาดหวังกับคนรอบกาย สูงนัก เพียงยิ้มพลาบเอ่ยว่า “ต่อไปอย่าทำเช่นนี้อีก คนอื่นก็รออยู่ เช่นเดียวกัน”

อาซังเชื้อฟิงนาง ยิ้มพลาบรับคำ

เส้นเสากวงรดน้ำพะไล้กระดูกหมูของที่ร้านลงในไตั่วฝูเหเนาเล็กน้อย ทั้งยังใส่เครื่องปรุงจ่าพวกกระเทียมบด น้ำปรุงรสสา และน้ำปรุงรสจิววีลงไป อีกนิดหน่อย จากนั้นโรยผักชีซอยหนึ่งช้อน นุ่มลิ้นกลมกล่อม รสชาติดียิ่ง

อาจเป็นเพราะไตั่วฝูเหเนาช่วยเรียกน้ำย่อย เดิมเส้นเสากวงไม่อยากกินอะไร แต่สุดท้ายกลับกินไข้ไก่หมดไปหนึ่งฟอง แล้วยังกินบิงงาที่อวีซานเพิ่งจี้อีกชิ้นหนึ่งกับไตั่วฝูเหเนา บิงซึ้นน้อยมีขนาดเพียงฝ่ามือ ช่างในบิงมีน้ำปรุงรสสา กับเจียวเหียน ขดวนเป็นชั้นๆ เหลืองทองหอมกรอบ

เส้นเสากวงยังสาว แม้นอนน้อยมาหลายวัน แต่เมื่อได้กินมือเช้า ที่มีอาหารมากและหลากหลายก็รู้สึกสดชื่นขึ้น นางพาอาหวนกับอาซัง ไปตักน้ำในบ่อ เช็ดถูโต๊ะเก้าอี้และทำความสะอาดร้าน ตรวจจรับผักและเนื้อ ที่พ่อค้าผักกับพ่อค้าเนื้อนำมาส่ง ช่วยอวีซานเตรียมมัดตุ๋นดิบ ง่วนอยู่กับงาน ตลอดหนึ่งช่วยามเศษ

ช่วงสาย น้ำคนขายปลามาถึงร้าน คราวนี้ไม่ได้เอาจิวเหลียวโหวร์มาให้ แต่กลับเอาตะพานหงษ์สองเงินเศษตัวหนึ่งมา

ไอโฮ นี่มันของเล่นใหม่ี่นา

หน้าคนขายปลาเองก็ภาคภูมิใจเช่นกัน “มันอยู่ตรงใต้ต้นหลิว้นั้นแหละ ตอนแรกข้าเห็นไม่ชัดว่าเป็นตัวอะไร พอมันขยับถึงได้เห็นชัด ที่แท้ก็เป็น ไอ้ตัวเจ้าเล่ห์นี่เอง! มันกำลังจะหนี แต่ข้าเอาข้องครอบไว้ได้ก่อน โชคดีที่อยู่ริมแม่น้ำ น้ำตื้น ข้าขาของมันยังติดอยู่กับรากไม้ หากอยู่ในน้ำลึก คงจับมันไม่ได้หรอก”

วิธีการปรุงตะพาบมีมากมาย ทั้งตุ๋นน้ำแกง หงเสา ผัดไฟแดงกับ ลูกนก ตุ่นกับขาหมู หรือนำไปนึ่งกับน้ำมันแกะและไขแดงเค็มที่ทำจาก ไข่เบ็ดอย่างที่ทำกันในวัง กระทั่งอาจผ่าท้องตะพาบ ยัดไส้เนื้อกับเห็ดต่างๆ เข้าไป แล้วนำไปนึ่ง วิธีการปรุงตะพาบที่โหดเหี้ยมไร้มนุษยธรรมมากที่สุด ที่เส้นเสากวงเคยได้ยินก็คือ วางตะพาบไว้บนแผ่นเหล็กที่เผาจนร้อน ปล่อยให้มันคลานบนนั้น และคอยให้มันดื่มน้ำที่ผสมเครื่องปรุงรสแล้ว ค่อยๆ ฝึบมัน จนสุก กล่าวกันว่าตะพาบที่ปรุงด้วยวิธีนี้หอมอร่อยหาที่เปรียบไม่ได้ แต่ เส้นเสากวงกลับคิดว่าผู้ที่คิดวิธีการปรุงเช่นนี้ได้ จะต้องเป็นขุนนางอำมหิต ในหมู่พ่อครัวเป็นแน่ แน่แน่นอนว่าอาจเป็นพ่อครัวในหมู่ขุนนางอำมหิตก็เป็นได้

เส้นเสากวงเป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง เลือกวิธีเอาตะพาบไปตุ๋นกับไก่ ก็แล้วกัน วิธีการตุ๋นก็ใช้วิธีที่ธรรมดาสามัญที่สุด ใส่น้ำมันลงในกระทะ เล็กน้อย ผัดต้นหอมกับขิงจนกึ่งสุกและส่งกลิ่นหอม ใส่เนื้อไก่ลงไปผัด ใส่เหล้าเหลียงเล็กน้อย เทน้ำแล้วเร่งไฟแรง ต้มให้เดือดพล่านสักครู่ ช้อนฟองทิ้ง เมื่อน้ำแกงเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล ให้ใส่น้ำตะพาบที่หั่นเป็นชิ้น ไว้แล้วลงไป จากนั้นใส่หอมหัวขาวบางที่ห่อพริกหอม พริกไทย และเครื่องปรุง อื่นๆ ไว้ลงไป ค่อยๆ ตุ๋นต่อจนได้ที่

ทำกินตอนเที่ยงคงไม่ทัน ทั้งตะพาบยังตัวเล็กนิดเดียว ทำให้ลูกคำกิน คงไม่เหมาะ เช่นนั้นตอนบ่ายค่อยตุ๋น ตอนกลางคืนอากาศไม่ได้อุ่นมากแล้ว พวกเขาจะได้ชดน้ำแกงกินเนื้อด้วยกัน

แต่เส้นเสากวงได้เพียงพูด คนที่ลงมือทำจริง ๆ ก็ยังเป็นอิวี่ซานอยู่ดี เรื่องอื่นไม่ต้องเอ่ยถึง เพียงเรื่องฆ่าตะพาบ เส้นเสากวงก็ทำไม่ได้แล้ว

อาหยวนไม่เคยกินตะพาบมาก่อน เมื่อได้กลิ่นหอมโชยออกมาจาก

ในครัวจึงนั่งไม่ค่อยติด ลูกไปดูอยู่เรื่อย ๆ

ช่วงบ่ายไม่มีลูกค้า อีชีวานกับอาซังนั่งพักอยู่ในเรือนหลัง เดิมเส้นเสากวงจะบีบสักหน่อย แต่กลับนอนไม่หลับเพราะอาหยวนเดินผ่านไปผ่านมา

เส้นเสากวงยกมือขึ้นเรียกอาหยวน นางวิ่งเหยาะ ๆ มาหา

เส้นเสากวงใช้มือข้างหนึ่งเท้าคางไว้ด้วยท่าทางเกียจคร้าน มืออีกข้างโบกพัดซ้ำ ๆ พัดให้ทั้งสองคน “ต่อไปเมื่อเรามีเงินแล้ว เราจะไปสร้างเรือนใหญ่หลังหนึ่งที่ริมแม่น้ำเว่ย ข้าจะแบกเบ็ดตกปลา ถือข้องใส่ปลาไปตกเบ็ดที่แม่น้ำเว่ยทุกวัน ว่ากันว่าตะพาบชอบกินของคาว หากเอาของจำพวกกระเพาะพักของไก่หรือตับหมูไปเป็นเหยื่อล่อ จะต้องมีตะพาบมาติดเบ็ดบ่อยแน่ ๆ ถึงตอนนั้นเจ้าจะได้กินอย่างจุใจ”

อาหยวนหัวเราะแหะ ๆ “คราวก่อนแม่ nang น้อยยังบอกว่าจะไปซื้อเรือนพักตากอากาศที่ภูเขาจหนานอยู่เลย ที่นั่นมีไก่ป่าเต็มป่าเต็มเขาไปหมด ถึงตอนนั้นจะจับมาให้ข้ากิน...”

เส้นเสากวงหัวเราะเช่นกัน แคล่ฟันเฟืองไปหน่อยเท่านั้นเอง “เรือนพักตากอากาศที่ภูเขาจหนานก็จะซื้อ เรือนใหญ่ที่ริมแม่น้ำเว่ยก็จะสร้าง ช่วงเวลานี้อากาศบนภูเขาเย็นสบาย ไม่ต้องทนร้อนจนนอนไม่หลับเหมือนอยู่ในเมืองเช่นนี้ อาหารปากก็มีมาก เราตั้งเตาย่างเนื้อเสียบไม้กันในลานเรือนนั้นแหละ มีทั้งเนื้อแกะ ปีกไก่ เนื้อกวาง เนื้อกระต่าย...”

ขณะที่ทั้งสองกำลังจินตนาการไปไกลพลันได้ยินเสียงเลิกม่านดังขึ้น รองเจ้าเมืองหลินนั่นเอง

เส้นเสากวงลุกขึ้นยืน เอ่ยทักทายไปตามเรื่อง “ไม่ได้พบรองเจ้าเมืองหลินหลายวันแล้ว สบายดีหรือไม่เจ้าคะ”

หลินเยียนยืนคิ้วเล็กน้อยพลางมองนาง กวาดตามองรอยคล้ำจาง ๆ ใต้ขอบตาของนางผาดหนึ่ง ขยับปากจะเอ่ยคำ แต่กลับมิได้พูดออกมา ชะงักไปครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ “สบายดี ขอบใจยิ่ง”

ความเคียดแค้นคนมั่งมีเข้าครอบงำเส้นเสากวง นางประชดประชันในใจ ท่านยอมสบายดีแน่นอน อาศัยในเรือนใหญ่โต มีอ่างน้ำแข็งวางไว้ ทั้งอาจมีบ่าวหญิงคนงามคอยพัดให้ หากเป็นข้า ข้าก็สบายดีเช่นกัน...

แต่ปากของนางกลับยิ้มเอ๋อเชิญให้เขานั่ง ถามว่าวันนี้จะรับอะไร ทั้งยังให้อาหยวนไปยกเครื่องต้มแช่เย็นมาให้

เดิมเส้นเสากวงคิดว่าเขาจะตอบว่า ‘แม่นางน้อยจัดมาให้ตามเห็นสมควรเถิด’ เช่นเคย แต่กลับได้ยินเขาตอบว่า “เอาของที่ทำไว้แล้ว มีอะไรก็กินอย่างนั้น ไม่ต้องจุดเตาทำใหม่”

หากเข้าครัวเผ้าหน้าเตาไฟให้น้อยหน้อยได้ยอมดี เส้นเสากวงรับคำด้วยความยินดี ขณะจะหันกลับแล้วเดินไป จู่ๆ ก็ฉุกคิดขึ้นได้อย่างคนความรู้สึกซ้ำ หรือเขา...จะเห็นใจซ้ำ

เส้นเสากวงเลิกคิ้ว มองหลินเยียนด้วยสีหน้าคล้ายจะยิ้มก็ไม่เชิง

นางคิดว่าด้วยนิสัยเช่นเขา อยากรู้เสียก็ต้องอธิบายเพิ่มสักประโยคในทำนองที่ว่า ‘อากาศร้อน กินอะไรไม่ค่อยลง’ คิดไม่ถึงว่ารองเจ้าเมืองหลินทำวันนี้จะมองตนผาดหนึ่ง แล้วต้มเครื่องต้มราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

เส้นเสากวงเบะปาก ช่างเถิด ก่อนหันกลับเดินเข้าครัวไป

ขณะที่หลินเยียนกลับยกมูมปากยิ้ม

เดิมตั้งใจจะเตรียมของง่าย ๆ จัดเอาไว้ให้เขาสักสองจาน แต่เมื่อเห็นวาทะพาบทุนจนได้ที่แล้ว เส้นเสากวงจึงเปลี่ยนใจ นางยอมต้องตอบแทนเงินตำลึงที่เขาให้มาอย่างสมน้ำสมเนื้อ

มีแป้งที่นวดไว้แล้ว เส้นเสากวงจึงดึงมาก้อนหนึ่ง ยืดแบ่งทำแผ่นปั่วหัวรูปใบกุยช่าย นำไปต้มในน้ำเดือด ตักน้ำแกงไก่เนื้อตะพาบมาซามหนึ่งใส่แผ่นปั่วหัวที่ต้มเสร็จแล้วลงไป โรยต้นหอมซอยหนึ่งกำ ไส้เกลือปรุงรสวางบนถาดแล้วยกออกไป

อาหยวนสุดจุมุกพูดพืด แม่นางน้อยบอกว่าตะพาบนี้เราจะไว้กินเองมีใช้หรือ

ปั่วหัวน้ำแกงไก่เนื้อตะพาบร้อน ๆ หอมฉุยซามนี้ ทำให้หลินเยียนเหงื่อออกทั้งตัว แม้แต่คอเสื้อก็ยังชื้น

ไม่ถนัดที่จะได้เห็นเขาในสภาพเช่นนี้ เส้นเสากวงยิ้มตาหยีพลางถาม “รสชาติพอใช้ไหมเจ้าคะคุณชาย”

สบสายตาชี้แก้มของเส้นเสากวง หลินเยียนระอาเล็กน้อย แต่กลับ

อดหัวเราะไม่ได้ “ดียิ่ง”

เส้นเสากวางยืนอยู่ตรงนั้น ก้มหน้ามองร่องเจ้าเมืองหลินกินบิวหัวคราที่บุรุษรูปงามนามเหอเยียน²⁵ ถูกสงสัยว่าทาแบ่ง เขากินทั้งปิ้งในวันที่อากาศร้อนจัดจนเหงื่อออกมาก ใช้เสื้อแดงเช็ดเหงื่อตน สีเปลี่ยนเป็นขาวหมดจด ท่าทางคงจะเป็นชนนี้กระมัง โถ! โถ!

ช่วงคิมหันต์หลินเยียนสวมชุดบาง ซ้ายเหงื่อออก เส้นเสากวางจึงเห็นรูปร่างของเขาชัดเจนขึ้นอีก นางมองประเมินเขาก็กวาดหนึ่งอย่างหน้าไม่อาย แล้วจากไปด้วยความพึงพอใจ

หลินเยียนเหนือซิมไปทั่วทั้งตัวถือเป็นการเสียมารยาท ทั้งยังเห็นแม่นางเส้นดูท่าทางไม่สดชื่น จึงอยากให้นางได้พักสักหน่อย หลังกินบิวหัวหมดแล้วเขาจึงกลับทันที

เมื่อกลับถึงเรือน เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว หลินเยียนเรียกหลิวฉางมาพบ “เรื่องที่ข้าให้เจ้าไปหามาพันธุ์ดี ไม่ต้องหาแล้ว”

หลิวฉางอึ้งเล็กน้อย “คุณชายเผยไม่ได้ซื้อเรือนหลังนั้นแล้ว จึงไม่ต้องมอบของขวัญขึ้นเรือนใหม่ให้ อย่างนั้นหรือขอรับ”

“เอาตัวที่ข้าซื้อประจำให้เขาไป”

“แล้วคุณชายเล่าขอรับ” หลิวฉางตกตะลึงยิ่งขึ้นอีก นั่นเป็นม้าที่คุณชายรักยิ่ง

“ในจวนยังมีม้าตัวอื่นอีกไม่ใช่รี ตัวสีแดงพุทรานั้นก็ดียิ่ง”

หลิวฉางรับคำ

“เจ้าลองไปถามให้ข้าที ว่ามีผู้ใดขายที่ดินหรือเรือนที่สร้างเสร็จแล้ว บัญชาจงหนานหรือไม่ จะเอาไว้พักผ่อนหลบร้อนยามคิมหันต์”

หลิวฉางเข้าใจแล้ว แม้เบี้ยหวัดของคุณชายจะมาก แต่รายจ่ายก็มากเช่นกัน หากซื้อม้าพันธุ์ดี เกรงว่าเงินคงไม่พอซื้อเรือนพักตากอากาศ แต่เหตุใดจู่ ๆ คุณชายจึงได้นึกอยากซื้อเรือนที่ภูเขาจงหนานขึ้นมาเล่า

---

²⁵ขุนนางระดับสูงของแคว้นเว่ย (วุยก๊ก) และนักปรัชญาสำนักเสวียนเสวียนในสมัยสามก๊ก

ซื้อให้ฟูเหรินผู้เฒ่าหรือ ฟูเหรินผู้เฒ่าอายุมากแล้ว บางคราก็ทนอากาศร้อนไม่ไหว เพียงแต่คุณชายจะมีเวลาไปอยู่เป็นเพื่อนฟูเหรินผู้เฒ่าสักที่มากน้อย

“อีกเรื่องหนึ่ง” หลินเยียนเลียริมฝีปาก “มีเสื้อไม้ไผ่ผืนหนึ่ง เจ้าให้คนหน้าใหม่สักคนเอาไปเร่ขายที่หน้าร้านเส้นจี้”

จับพลัดทันใดนั้น หลิวฉางก็เข้าใจ คุณชายนี้หนอ บุรุษนี้หนอ...

วันรุ่งขึ้น เส้นเสากวงซึ่งยังนอนไม่ค่อยหลับเช่นเดิมเห็น ‘พ่อค้าเร่’ ขายเสื้อไม้ไผ่คนดังกล่าว

เส้นเสากวงไม่ใช่คนดูของไม่เป็น “นี่เป็นเสื้อไม้ไผ่ของลี้โจวแห่งซานหนานเต้า²⁶ ไช้หรือไม่ว่าว”

พ่อค้าเร่รู้มารยาทนัก ทั้งยังใจดียิ่ง “แม่นางน้อยกล่าวได้ถูกต้องแล้ว”

เสื้อไม้ไผ่ของลี้โจวผลิตอย่างประณีต มันวาวดูจหยก กล่าวกันว่าทำจากไม้ไผ่ที่ขึ้นทางทิศเหนือของภูเขา ใช้ปูฟักผ่นในยามคิมหันต์จะเย็นสบายไม่มีเหงื่อ มีการนำมาถวายเป็นเครื่องบรรณาการทุกปี ในตลาดตะวันออกก็มีขายเช่นกัน แต่แพงหูฉี่

พ่อค้าเร่ยิ้มเอ่ย “ขอบอกแม่นางน้อยตามตรง บังเอิญเข้าไปช่วยผู้ดีท่านหนึ่งไว้ ผู้ดีท่านนั้นจึงมอบของชิ้นนี้ให้ข้า เรือนของข้าเล็กนิดเดียวไม่จำเป็นต้องใช้ของสิ่งนี้ หากนำไปจำหน่ายที่โรงรับจำนำก็คงได้เงินไม่มาก จึงอยากขายทิ้งเสีย”

เส้นเสากวงยังคงรู้สึกชอบกล หรือนี่จะเป็นของโจว

หากซื้อของถูกด้วยความโลภเช่นนี้คงไม่คุ้ม เส้นเสากวงลูบเสื้อไม้ไผ่หยกผืนนั้น ดิจจริง ไว้ข้ามีเงินเมื่อไรจะซื้อสักผืน ไมสิ ซื้อสี่ผืน

²⁶ ชื่อเขตการปกครองในสมัยราชวงศ์ถัง ปัจจุบันคือพื้นที่แถบตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลเสฉวน ทั้งนี้เขตการปกครองในสมัยราชวงศ์ถังแบ่งออกเป็นสามระดับ ได้แก่ เต้า โจว และเซี่ยน โดยเต้าซึ่งแปลว่าเส้นทาง เป็นเขตการปกครองที่ใหญ่ที่สุดรวมหลาย ๆ โจวเข้าไว้ด้วยกัน แบ่งอาณาเขตตามเส้นทางภูเขาแม่น้ำและความสะดวกในการเดินทาง ซานหนานเต้า ที่กล่าวถึงในที่นี้คือ เส้นทางด้านทิศใต้ของภูเขาจางหนาน

ในเรื่องนี้มีสี่คน แบ่งกันคนละฝั่ง...เล่นเสกวงผืนเพื่องมากขึ้นทุกวัน

“พ่อค้าเร่” เดินวนอยู่นอกร้านรอบหนึ่ง เดินหน้าเต้าคอตกลับไปยัง จวนสกุลหลิน รายงานให้หลิวฉางทราบ หลิวฉางหมดหนทาง เรื่องเช่นนี้ ทำได้เพียงครั้งเดียว ไม่อาจทำครั้งที่สองได้ แม้ ‘ชาย’ ไม่ได้ก็ไม่อาจกลับไป ลองอีกครั้ง เขาชี้นิ้วต่อว่าเจ้าคนไม่เอาไหน แล้วไปขอรับโทษต่อหน้าคุณชาย ด้วยตนเอง

ฟังหลิวฉางบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น หลินเยี่ยนก็หัวเราะ อย่างเสียไม่ได้ อาจี่ไม่ได้เป็นขุนนางในกรมอาญาและศาลต้าหลี่²⁷ ช่างน่า เสียตายความสามารถเสียจริง...

ทดลองอ่าน

---

²⁷ ศาลที่มีหน้าที่พิจารณาคดีอาญาโดยเฉพาะในสมัยโบราณ มีฐานะเทียบเท่ากับ ศาลสูงสุดในปัจจุบัน